

Marine-Minder

Ombord og i Land

af



Axel Thiess

Med Tegninger af Forf.

Alex. Thiess

MARINE-MINDER

AXEL THIESS

MARINE-MINDER

OMBORD OG I LAND

MED TEGNINGER AF
FORFATTEREN

1) Fra HOLLAND 1881
2) Fra TADENLAND 1882
3) JYLLAND 1887

N. C. ROMS FORLAG - KØBENHAVN

HS. KGL. HØJHED
PRINS VALDEMAR
TILEGNET

FORORD

Denne lille Bog, som ganske er blottet for literære Pretentioner, og hvis Indhold for en Del bestaar af Artikler, som har været gengivet i Marineforeningens Medlemsblad „Under Dannebrog“, henvender sig i første Linje til de gamle Marinere.

Det skulde gerne være en Opfriskning af de glade sorgløse Ungdomsminder fra den Gang den danske Marine endnu sendte stolte Fregatter ud paa Langfart, og da der endnu fandtes gode gammeldags Baadsmænd og Kanonerer, prægtige Nyboders Ulke, der sandelig ikke tog paa os med Glacehandsker, men hvem vi alligevel gerne gik i Ilden for.

Men Bogen skulde tillige være for de Unge. I vor Tid, hvor der overfor Mandskabet tages saa mange ængstelige humane og sanitære Hensyn, tror jeg de Unge har godt af at se, med hvilket Humor vi gamle Gutter tog Livet ombord.

Endelig vil jeg gerne lægge et godt Ord ind for Kammeratskabsfølelsen, der ombord, hvor vi jo alle, figurligt og bogstavelig talt, var lige, og hvor enhver gjorde sit til at skabe det, man kammeratlig kalder „et godt Skib“, bidrog til at gøre en haard Tørn lettere og en Solskinsdag fornøjeligere, saa at Minderne herom kunde blive en virkelig Livsværdi.

Naar jeg sluttelig bemærker, at Marineforeningens Understøttelsesfond vil faa Andel i Overskudet af denne Bog, saa tror jeg ikke, at jeg kan afgive flere anbefalende Salutskud.

Ærbødigst



N. C. ROMS BOGTRYKKERI

ET LILLE FJOLS

Efter Sommertogtet, imens vi laa i Flaadens Leje og riggede af, kunde vi faa Landlov til Kl. 6 den paafølgende Morgen. En Søndag Aften, da jeg drev ned ad Strøget, blev jeg slaaet kraftigt paa Skulderen, og da jeg vendte mig om, viste det sig at være den krøllede Christian.

„Krøllekresjan“ var min Bakskammerat og gode Ven. Han gjorde ved første Øjekast et raat og forsorent Indtryk, baade ved sit atletiske Bokserydre og ved den lysblonde krøllede Lok, der hang ham ned over det højre Øje og som var hans Stolthed. Han paastod, at paa den aabne Estrade i Tivoli og i Grøndals-huset var den af uimodstaaelig Virkning.

Men naar Krøllekresjan smilede, og det gjorde han gerne, saa røbede han, at der bag det forsorne Ydre fandtes en stor god Dreng, hvis varme Hjerte letbevægeligt var rede til at ofre sig for andre. Med andre Ord Typen paa en god Kammerat, som han skulde være.

Men farlig saa han ud.

Naa, — det gjorde vi forresten begge to.

Vi havde vel nok været Deepwater-sailors — det var da al Tid noget andet end at sejle med Havnens Motorfærge, og derfor maatte vi naturligvis have Huen hængende paa det ene Øre, Skjorten skrabet ned, saa man rigtig kunde se det brune Bryst, og Ærmerne smøget op til Albuerne.

Naar vi saadan udhalet med Snadden eller Cigarstumpen i Mundvigen og begge Hænder begravet i Bukselommerne slentrede ned ad Fortouget, saa veg Fodgængerne forsigtigt udenom.

„Du 40,“ sagde Kresjan, „ta' og gaa med ned paa Gammelholm og besøg min Forlovede.“

„Din „Forlovede“,“ sagde jeg, „nej, bild mig ikke den ind, 42, det ligger vist ikke for Dig at forlove Dig!“

Kresjan bandte og svor, saa det osede af Svovl omkring ham, at nu skulde han ringforloves; hun hed Amanda og tjente hos en meget velhavende Overretssagfører i Holbergsgade.



„Og saa er det et glimrende Madsted,“ føjede 42 til.

Jeg tænkte: lad gaa, det kunde nok være morsomt at gøre Bekendtskab med Krøllekresjans Udkaarede — og lidt efter kravlede vi op ad Køkkentrappen.

Kresjans haarde Kno bankede nogle mystiske Slag paa Døren, og Amanda kom hurtigt til Syne og førte os ind i Pige-kammeret gennem Køkkenet, hvor forskellig kvindelig Assistance og en liflig Madlugt fortalte, at der var Selskab i Huset.

Det var et ualmindelig pænt Pige-kammer, men kun med én

Stol — andre Besøgende maatte sidde i Sengen — og med mange Portrætter og Cigaretbilleder paa Væggen.

42, der i sit civile Liv var Skibstømrer, havde ikke overdrevet Beskrivelsen af Amanda. Det var virkelig en flot og kraftig dansk Pige.

„Sikke Linjer i den Skude — Egetræ helt igennem,“ sagde Kresjan med Stolthed, „sikken Rejsning,“ og idet han klaskede hende paa Knæ og Arme, „sikke Rundholter!“

Jeg maatte jo indrømme, at Rundholterne var der ikke noget i Vejen med.

Desværre bød jo Amandas Embedspligt, at hun hvert Øjeblik forsvandt, men da jeg havde gjort mig det bekvemt i Amandas Seng med en af Overretssagførerens Mavebæltecigarer, saa var der jo ingen Grund til at klage.

Da Souperen var forbi „derinde“, kom Amanda med to store Portioner Oksemørbrad jardinière.

Naada, det var rigtignok noget andet end det islandske Rævesul, som vi havde døjet Dagen forud, ih — hvor det smagte, og hvor vi spiste!

„Det er en hel Fornøjelse, at se Jer æde,“ sagde Amanda med gæstfri Stolthed.

Senere serverede hun Kaffe med Chartreuse.

„Det var none fæle smaa grønne Snapse,“ sagde Kresjan, „dem kunde jeg drikke 35 af i et Træk.“

„Saa er det nok bedst jeg gaar med Flaconen, inden der sker større Skade,“ sagde Amanda.

Aftenen gik let og behagelig med munter Skæmt og Klokken var mange, da vi kunde høre Selskabet begyndte at bryde op. Det var i den gode gamle Tid, da vi ikke skulde spare paa Alting og vi kunde høre paa Stemmerne, da flere og flere optraadte ude i Entréen, at Stemningen var animeret.

Pludselig stikker Fruen Hovedet ind ad Døren og siger:

„Er Amandas Fætter her ikke i Aften?“

Vi røg op og slog Hælene sammen.

„Javel,“ siger 42, „i Aften er vi to.“

„Aah det var udmærket,“ sagde Fruen, idet hun tog mig i

Slipset, „saa vil De nok være saa venlig at følge en Dame ud i Grønningen, ikke sandt lille Jens?“

Hvorfor jeg skulde hedde Jens, ved jeg ikke, det er ellers kun Landkrabbesoldater, der hedder saaledes, men — ligemeget —, 42 og jeg stiller op ude i Entréen til Hjemfølgning.

Da ser jeg pludselig en Studenterkammerat af mig i Kjole og



hvidt Slips, og da han ikke tog Overtøj paa, men sagde Godnat til Gæsterne, formodede jeg, at han var Søn af Huset, hvilket ogsaa senere viste sig at være rigtigt.

Jeg vendte standhaftigt Ryggen til, for at han ikke skulde kende mig og stod og mulede henne ved Døren, længselsfuld efter at komme ud paa Trappen og bort.

42 havde faaet tildelt en ældre Institutbestyrerinde. Det var nogle skrækkelige Grimacer han skar, da han listede ned ad Trappen med hende.

„Her staar Jens, som vil være rar og følge Dem hjem,“

hørte jeg Fruens Stemme sige. Jeg turde jo ikke vende mig om, men pludselig staar foran mig den dejligste unge Pige, jeg nogensinde har set. Varm og blussende og med straalende Øjne. Et lille Slør var knyttet om Haaret og Aftenkaaben hang løst over de hvide ungdommelige Skuldre. Jeg ligefrem rettede mig op ved det Syn. Et Øjeblik mønstrede vi hinanden skarpt. I et Nu havde vi med Ungdommens Instinkt taget Maal af hinanden, saa gik vi stille ned ad Trappen og ud paa Gaden.

Sommeraftenen var lun og lys og herlig, og i de mennesketomme Gader havde vi Følelsen af at være ganske alene.

Jeg kunde mærke, at hun betragtede mig, men jeg saa tavs ligeud. Saa sagde hun:

„Hvad er De i det civile Liv?“

„Fisker,“ svarede jeg mut.

„Saa aah,“ sagde hun mistroisk, „da er det da ikke Arbejdshænder, De har.“

Jeg puttede hurtigt Hænderne i Lommen og mumlede noget om, at de var regulære nok til at ta'e et Snuptag.

Paa en eller anden Maade maa jeg have vakt den unge Dames Interesse, og maaske har jeg den Gang set godt ud. Rimeligt nok. 20 Aar, lige hjemkommen, frisk og brun fra et Sommertogt, i den klædelige barhalsede Matrosdragt og saa med det rette Blink i Øjet, som er hele Ungdommens varme, fyrige Kvindebeundring.

Den unge Dame, som jeg havde hørt hed Rigmor, kom nærmere imod mig. Efterhaanden som vi passerede Kongens Nytorv og Bredgade, gik vi ganske tæt op ad hinanden og Passiaren gik helt utvungent.

Efter den lange Indespærring mellem Skibets Spanter og mellem lutter grove og robuste Mandfolk følte jeg hendes Tilsynkomst som en Aabenbaring fra en finere og bedre Verden.

Og hvad der, rent fysisk, gjorde et ligefrem berusende Indtryk paa mig, var den Sky af liflig Parfume, der omgav hende.

Nu havde jeg i saa lang Tid gaæet dernede paa Banjerne og hos Hulgasten, hvor der fandtes en underlig Odeur, sammenblandet af gammel Mados, Tjære, Skosværte, Ølsjatter, harsk

Smør og daarlig Shagtabak, saa det var ikke saa underlig, at jeg fandt, at Rigmor var den ideale Kvinde: ung, smuk og med en Stemme saa klokkeren, saa blid og indtagende, aah, saa uendelig fjærn fra Skibssergentens, navnlig om Morgenens, naar vi skulde „reise ut a' Køjerne“.

Imidlertid var vi naaet ud til Hjørnet af Grønningen.

Det var en vidunderlig Sommernat med et lokkende Maaneskin mellem Træstammerne.

Saa standsede Rigmor brat og sagde:

„Hør — skal vi ikke gaa en Tur rundt i Grønningen?“

Det var netop, hvad jeg ønskede, hun vilde sige. Vi gik over under Træerne og hen langs Voldgraven, der laa badet i Maaneskin. Det Hele forekom mig saa dejligt, men saa uvirkeligt. Det var som en Dekoration fra „Skærsommernatsdrømmen“ og en Stemning som i „Der var en Gang“.

Jeg mindedes Serenaden:

Der kommer en Dag, hvor Din Tanke bli'er hed,
Hvor Øjet i Vildelse sænker sig ned.
Du kan ikke vælge, Du har ingen Vilje,
For Overmagt segner den smægtende Lilje.

Men jeg betvang mig. Jeg maatte jo svare til mit Pseudonym, og at Jens Fisker skulde give sig til at citere Drachmann vilde være lidet sandsynligt.

Det var den dejligste Spadseretur, jeg nogensinde har foretaget.

Hvad vi talte om?

Ja, Guderne maa vide det. Der behøves ikke mange Ord mellem to Tyveaarige en herlig Sommernat, de blanke Øjne talte deres tydelige Sprog.

Jeg havde den største Lyst til at slynge min Arm om hendes Liv og trykke et Kys paa hendes Læber.

Men saa tænkte jeg paa, hvad Ubehageligheder der kunde komme ud deraf. Jeg maatte jo huske paa, at jeg var Jens Fisker, Amandas Fætter, som var bleven betroet et Tillidshverv og tænk, hvis Næstkommanderende fik at vide, at jeg havde sejlet under falsk Flag.

Nej der var ikke andet at gøre, end at betvinge sig, selv om det ogsaa kostede Kamp.

Saa stod vi da endelig og skulde sige Farvel til hinanden i den lille Forstue indenfor Gadedøren.

Pludselig slynger Rigmor sin varme, bløde Arm om min Nakke og med de Ord:



„De er da ogsaa et rigtig lille Fjols!“ trykkede hun et langt Kys paa min Mund.

I det samme tændtes Trappeautomatens elektriske Lys og vi hørte Stemmer ovenover.

„Skynd Dem bort,“ sagde hun, men mød mig her i Morgen Kl 2!“

— — —

Ak! „I Morgen Kl. 2!“

Da gik jeg og lossede Ankerkæde i et ualmindeligt beskidt Sæt Overtrækstøj, ræverød af Rust fra Top til Taa. Rent mekanisk huggede jeg Kædekrogene i den tunge Lænke, men Kammeraterne kunde ikke forstaa, at jeg var saa tavs.

De vidste jo ikke at jeg svigtede et kært Stævnemøde.

* * *

Femten Aar efter.

Som der undertiden staar i Theatrenes Program.

Jeg kom paa det Tidspunkt ofte sammen med en gammel Studenterkammerat, der nu som Ingeniør havde faaet en god Ansættelse i Siam, hvortil han skulde rejse med sin unge Hustru.

Men forinden vilde hans Fader, den gamle Højesteretsassessor, give en Middag for sin Søn og alle hans Venner.

Og til den Middag var ogsaa jeg inviteret.

Jeg mødte præcis.

Men den store Entré var allerede fyldt af Herrer og Damer, som afførte sig deres Overtøj.

Jeg havde en underlig, uforklarlig Følelse af at have oplevet det samme en Gang før, og jeg fik Bekræftelse paa denne Følelse ved at blive præsenteret for min Borddame, Husets Svigerdatter — — Rigmor.

Nu sad hun altsaa dér ved min Side, lidt fyldig maaske, med Anlæg til Dobbeltbage, men stadig smuk og indtagende.

Af den raske Jens Fisker var der derimod Intet tilbage.

Jeg havde i de mellemliggende Aar lagt mig Overskæg til og Pincenez, saa der var ikke Tale om, at hun kunde genkende mig.

Og jeg var glad ved mit Incognito, for jeg havde jo lidt Samvittighedsnag overfor den rare og gæstfri Vært, fra den Gang han var Overretssagfører og jeg spiste hans Oksesteg og røg hans Mavebæltecigarer ude i Amandas Seng i Pige-kammeret.

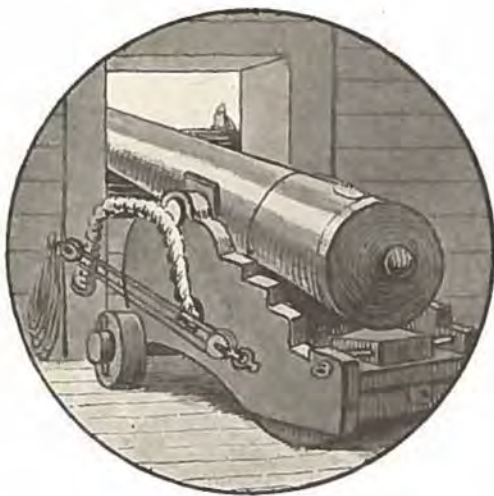
Den unge Frue var munter og i høj Grad charmerende og ved Desserten var jeg lige ved at minde hende om vor Spadsere-tur i Grønningen, da hun kaldte mig „et lille Fjols“.

Men det stod nu skrevet i Skæbnens Bog, at jeg skulde tie og betvinge mig overfor hende.

Havde jeg ikke den Gang skullet slæbe Ankerkæde den paafølgende Dag, saa var der nok kommet det Øjeblik, hvor hun ikke vilde kalde mig „et lille Fjols“.

Nr. 42, „Krølle Kresjan“, havde i nogle Aar en Ophalingsbedding paa Christianshavn. Senere har han faaet et godt og opblomstrende lille Værft ovre paa Fyen.

Naar han nu ser disse Ungdomsminder, saa er jeg sikker paa, at han vil kalde paa Amanda og de krøllede Dreng, og saa vil han læse højt for dem, om den Gang Fa'r var en rask Søgut og Nr. 40, efter hans Mening, et ualmindeligt stort Fjols.



HR. OBERKELNER

Det faldt ind med rigtigt ubehageligt Vejr, da vi skulde ud med Efteraarseskadren.

Fra en lavthængende graa Himmel pøsede Regnen ustandselig ned Dag efter Dag, til og med blæste det koldt fra Nord-Nordvest, saa der var ikke hyggeligt noget Sted ombord.

Vi skulde se at indrette os saa godt som muligt i Panserbatteriet, som nu skulde være vort fremtidige Hjem, efter at det vellykkede Sommertogt til Sydens solrige Egne var til Ende.

Men det smagte, oprigtig talt, slet ikke. Overalt flød der med Vand, en kold Træk huserede gennem hele Skibet, og nede paa Banjerne forsøgte en ensom Lanterne forgæves at sprede det triste og uhyggelige Mørke.

Det værste var næsten det, at Baksammeraterne var spredt til alle Sider, byttet om i andre Bakker eller fordelt til andre Skibe.

Hvis jeg ikke havde beholdt en enkelt Baksammerat, store Peter Sandgraver, tilbage, saa vilde det have været meget skralt med Humøret, men vi stivede hinanden af, saa godt vi kunde.

Vi havde faaet nogle „Passagerer“ ombord, som havde opholdt sig i Logisskibet, det var nemlig før Kasernen blev bygget. Det var Kammerater, som i Sommerens Løb havde danderet den paa Holmen eller gaaet i Københavns Gader med en lille Ordonnanstaske.

Nu kom de ombord i et rigtigt Skib, som kunde sejle, og følte sig lidt usikre overfor os, som i deres Øjne gjaldt for at være mere eller mindre befarne.

Der var særlig en, Nr. 64, som saa ualmindelig fin og proper ud i sit skinnende hvide Overtrækstøj. Han forekom saa ren og nystroget, at hans Bakskammerater straks døbte ham: „Strygejomfruen“. Jeg anslog ham til Kelner, og naar man saa ham balancere flot hen ad Dækket med Skaffebakken højt hævet, kunde jeg tydelig se ham for mig i Kjole og hvidt, sno sig i elegante Vendinger mellem Bordene i d'Angleterres Louis seize Sal.

Han hørte ikke til min Bakke, men vi havde ved Rengøringen et Par Gange haft Arbejde ved Siden af hinanden og var kommen i Snak sammen. Han havde en dannet og behagelig Maade at være paa, og da han ikke vilde lade sig mærke med, hvor ubehagelige mange Forhold var her ombord, saa var han, eller lod han, som han var tilfreds med Alting.

En skønne Dag, havde jeg nær sagt, nej en væmmelig Regnvejrsmorgen, stod vi Nord efter i Kølvandslinje. Meningen var nok, at vi efter nogle Øvelser i Kattegat skulde have Station i Storebælt.

Da vi passerede Skodsborg, stod jeg og kiggede ud. „Hr. Ober“, som jeg kaldte ham, kom og stillede sig ved min Side.

„Hvad siger du til en rigtig Sommerfrokost derinde paa Terrassen,“ sagde han.

„Uh ja, hvem der bare kunde,“ svarede jeg.

„Hummer au naturel med ristet Brød, derefter en saftig Tournedos bearnaise — hvad skal vi drikke til?“

„Porter og Pilsner.“

„I Kande.“

„Ja, lad det kun være i Kande, ganske vist gaar noget af Geisten af Øllet, men det ser saa fint ud, og hvad saa mere?“

„Saa skal vi ha' Ost og Brød og nye Radiser og saa Kaffe og Smørkage og Meukow 42!“

„Meukow 42?“

„Ja, Skidt, det koster jo ligemeget!“

Saa lo vi begge to. Vi syntes ligefrem, vi kunde smage de Lækkerier Hr. Obers Fantasi havde fremtryllet.

Da vi passerede Marienlyst fik vi en dejlig Diner, raffineret sammensat og med de lifligste Vine.

Det blev ligefrem en Specialitet hos 64, naar store Peter Sandgraver ikke kunde faa Humøret op hos mig, saa serverede han de herligste Maaltider for mig. Jeg behøvede bare at udtale et Ønske.

Men Livet er jo ikke bar Lagkage, som Digteren sagde; da vi kom ud for Hornbæk, hvor vi in effigie skulde have indtaget en fiks lille dejeuner dinatoire, var 64 ynkværdig søsyg. Peter Sandgraver og jeg tog os af ham, saameget vi kunde, men hvad er der at gøre mod Søsyge. Den maa rase ud, det er den eneste Kur. Skuden stak Næsen i Søen og tog en Masse Vand over, den duvede og rullede som en anskudt Hval og samtidig strømmede Regnen ned.

64 var efterhaanden kommen til at ligne os andre. Vi havde jo nemlig flere Gange været med til at lempe Kul og haft Baks-tørn mange mange Gange, saa det var ikke saa underligt, at vi til sidst havde faaet en Patina, som ellers kun erhverves af Broncestatuer, der har staaet i al Slags Vejr i hundrede Aar.

Nu var der ingen Anledning mere til at kalde 64 for „Strygejomfruen“. Stakkels „Hr. Ober“ havde næsten ikke andet tilbage af fordums Glans end sin sirlige Frisure, men den beholdt han ogsaa under alle Omskiftelser.

— — —

Endelig var vi færdig med Øvelserne i Kattegat og kastede Anker ud for Korsør.

64 var imidlertid bleven en hel Sømand, og naar vi var ved at krepere af Kedsomhed, og naar vi havde faaet Vandgrød og Klipfisk til Middag, satte vi Menuer sammen til stor Ærgrelse for Peter Sandgraver, der ikke var saa fantasifuld anlagt.

En Aften var jeg Jolle-Babian i Dampbarkassen, som i en umaadelig lang Fangline laa og rullede agterude. Jeg kunde ikke ganske fatte Nyttens af min Tilstedeværelse i Dampbarkassen, for jeg havde ingensomhelst Indsigt i Brugen af Maskinen. Hvis Dampbarkassen rev sig løs fra Moderskibet og drev af, saa kunde jeg drive med, men det var ogsaa alt, hvad jeg kunde.

Jeg satte mig ned paa Fyrstedet for at opsnappe lidt af den

Varme, som endnu fandtes ved Maskinen, og herfra kunde jeg følge Færgerne, som med lysende Koøjne strøg forbi.

Nu sad Passagererne naturligvis ved Bordet, og for mit indre Øje passerede alle de kolde Retter, og den varme, Revue; jeg manglede blot min Hr. Ober, for at specificere det Hele.

Derinde laa Korsør med mange blinkende Lys. Oprigtig talt, saa har Korsør egentlig aldrig staaet for mig som det Kulturcenter, hvortil et ungt Menneske higede med ubændig Længsel, men for en stakkels „Jolle-Bavian“ midt ude i Storebælt en mørk og regnfuld Efteraarsaften blev det til en Verdensstad, fyldt med Liv og Lyst og Bægerklang og skønne unge Kvinder!

Da, oh Rædsel, mærker jeg, at jeg har siddet paa en Glød, som maa have gemt sig i Asken, jeg farer op og sporer nu den svedne Lugt, som tydeligt fortæller, at mine Pantaloner har faaet et Grundskud under Vandlinjen.

Det var nu ikke saa rart, for vi skulde jo ved Hjempermitteringen erstatte al Beskadigelse udover Slidet.

Jeg var derfor i lidt daarligt Humør, da jeg efter Afløsningen slangede mig paa Dækket forude. Stortrøjen var anbragt om Skorstenen for at tørres, men Tøjet, som jeg havde paa, var gennemvaadt.

Da kom 64, Hr. Ober, som en frelsende Engel. Vi havde nemlig en Kalamitet fælles, som bragte os nærmere til hinanden. Paa Grund af den megen Væde var vore Sko krøbet ind i den Grad, at vi ikke kunde have Fødderne i dem, naar vi havde Sokker paa. Der var derfor ikke andet at gøre end at gaa med bare Ben i Støvlerne og stikke Uldsokkerne i Lommen. Det var ganske vist en Trøst, at vi var to om det samme Uheld, men vi følte os den Aften saa ualmindelig snavsede; vi havde om Formiddagen fjolset*) Kanon, saa vore Hænder var brune og blanke indeni som Abehænder, vort Overtrækstøj var mildest talt uappetitligt, der osede tungt i det lave Rum af vaad blaa Vadmel og dertil bare Ben i Støvlerne . . .

„Naa op med Humøret 40, jeg synes du hænger med Næbet,“ sagde 64, „nu skal jeg lave dig en flot lille Diner!“

*) fernisere.

„Skal I nu lave Mad igen,“ sagde Peter Sandgraver. „I maa jo være tossede,“ føjede han til med Foragt og rullede sig et Stykke bort fra os henad Dækket.

„Hvad mener du, om vi begyndte med en lille klar Suppe f. Eks. Consommé à l'Italie med et lille Glas St. Laurent.“



„Storartet,“ sagde jeg oplivet, „og saa skal vi ha' en Fiske-ret.“

„Ja, jeg har tænkt en Cabliau à la Meunier med en kold Niersteiner.“

„Og saa en Gang Tunge.“

„Hvordan er det du udtrykker dig: „en Gang Tunge?“ —

Du mener vist Langue de Veau med en Marquis de Therme," sagde Hr. Ober med Værdighed.

"Ja selvfølgelig — sig mig — hm — skal vi slet ingen Pandekager have?"

64 maalte mig med et iskoldt Blik og uden at værdige mig et Svar, fortsatte han. „Derefter Caneton nouveau roti med Piper Heidsieck sec.“

„Undskyld,“ vovede jeg at indvende, „nouveau betyder jo nye, det var vel ikke Meningen, at vi skulde have gamle Ænder?“

„Du kan da nok tænke dig, at i dette Tilfælde betyder det unge; unge Ænder! Hvadbeha'r!“

„Ja det er jo flot,“ sagde jeg ganske imponeret.

„Og saa naturligtvis, Is, Frugt, Konfekt, Kaffe og Likør!“ Han ligefrem smækkede med Tungen og sendte indbildte blaa Havaneserringe op fra sin lille sure Snadde.

„Sikken du kan lave Menuer,“ sagde jeg beundrende.

„Naa, det er nu egentlig ikke mig, men min Gamle, som er en Mester i at sætte en Diner sammen.“

„Din Gamle er maaske ogsaa ved Faget?“

„Ved Faget? Hvilket Fag?“

„Restaurationsfaget.“

„Naah — næh — nej, den Gamle er Kammerherre.“

„Hvad er han? Kammerherre?!“

„Ja, og Godsejer til Ruggaard og Skjoldnæsholm.“

„Du er altsaa ikke Kelner!“

„Nej — jeg er Stamherre.“

„Stamherre, ha — ha — ha — med bare Ben i Støvlerne og Uldsokkerne i Bukselommerne, jo du er virkelig en rigtig en gennemtrængende Baadsmandsfløjte bragte vor Samtale til at forstumme og vore Trommehinder til at vibrere, og et Ansigt viste sig i Skylygten udtordnende:

„Klar ved Køjerne!“

KÆRLIGHEDENS SPROG



„G'dav Ole!“

„G'dav Stine!“

„Har du faaet Landlov i Dav?“

„Ja, — det har je.“

„Er du kommen helt her ud paa Toldboden, Stine?“

„Ja, det er je.“

(Pause).

„Du tjener ellers paa Frederiksberg.“

„Ja, det gør jeg, — men — jeg la'e Vejen herom a', — for — man ku jutte vie . . .“

„Næ-i, — man ku jutte vie.“

(Pause).

„Hvodden lever du ellers Ole, je ha'tte set dig si'en i Sommers hjemme paa Thurø.“

„Joo-ov, saaddan saa sli'eli. — Du sku' se vores Skibssergent, det er da en kunstig Fætter, det er farlig saa mei Sjov han ka' finde paa og si'e. — Og saa er der vores Baksløjtnant, det er en rask Fyr, du ka' tro, han ka' loppe vos op!“

„Hva ka' han?“

„Loppe vos op.“

„Naa.“

(Pause).

„Hvodden er Ma'en om Bord?“

„Jov, aa jov, je klager ikke. Det værste er næsten og faa'en gnubbet af Skaffegrejerne igen.“

„Hva er Skaffegrejer for novet?“

„Det er Skaffebakker og Tallerkener og Skeer og Gaffler og saaddan novet, — men je kender en Fyrbøder.“

„Ja, — men, hvad kommer det Skaffegrejerne ved?“

„Jov, han hugger Tvist nede i Maskinen. Og Tvist det er det allerbedste til og vaske af med, ellers kommer der nemt li'som et tyndt Lag Fedt over det altsammen.“

„Ih tænk, — er det verkeligt!“

(Pause).

„Og saa har vi Køjerne. Det er det bedste af det altsammen. Man ligger storartet i saadan en Køje, kan du tro.“

(Pause).

„Jeg har tænkt, at naar jeg nu bliver permitteret og kommer hjem til Thurø, saa skal jeg ha' mig saadan en Sejldugskøje til at hænge op i to Kroge.“

(Pause).

„Ja, det vil sige — jeg har egentlig tænkt — jeg mener altsaa, at der sku' være to. — Og saa skulde de om Sommeren hænges op ude i Baadeskuret — om Vinteren er de saa nemme at stuve a' Vejen. — Vi — jeg — vi behøver slet ingen Sengekammer.“

(Pinlig Pause).

„Jamen — Ole — hvem — hvem har du tænkt sku' ligge i den anden Køje?“

„Det — det sku' *du* — Stine!“

„Det gaar aldrig godt, Ole!“

„Jov, det ska' du snart faa lært, naar je' piver: Klar ved Køjerne! — Skal vi saa følles a' ned og ta' en Gang Sockela'e paa det!“

(De følges ad Resten af Livet).



KOMMANDØRENS KLÆDEKURV

En smuk Sommereftermiddag, mens vi laa for Anker ud for Charlottenlund, laa jeg forude og læste i „Flaadens Artilleri-Materiel“.

Det er ellers ikke for Fornøjelsens Skyld, at man læser i den Bog, men jeg havde nu faaet Lyst til at vide noget nærmere om vor store Kanon i Taarnet, og nu var jeg kommen til et spændende Sted i den aandsforfriskende Lektüre. Der stod:

Rapperten er faststøttet til Slæden ved to Surringsstænger; hver af disse er ved en Bolt forenet til et Beslag paa Slædens Bagrigel, medens et Næb i den anden Ende af Stangen er sat ned over en Bolt i Beslag paa Bundpladen.

Jeg laa netop og spekulerede paa Meningen af dette Orakelsprog, da store Peter Sandgraver kom løbende og raabte:

„Op med dig! Vi er kaldt agterefter til Chefen!“

Dette, at blive kaldt agterefter, var jo ikke al Tid af det gode, og i et Nu løb det rundt i min Hjerne, om jeg havde noget paa Synderegistret.

Ikke saadan at forstaa, at store Peter og jeg ikke var flinke Marinesoldater, tværtimod, Peter var Nr. 1 og jeg Nr. 2 ved Kanonen, og jeg tror nok, at vi kunde glæde os ved vore Befalingsmænds Bevaagenhed, men selvfølgelig „lavede vi den“, saasnart der frembød sig en Lejlighed, og nu havde vi netop i Gaar lagt os til at sove under Sækkene med Vasketøj i Stedet for at skrabe Klipfisk.

Det var den rare Skibssergent, som havde fundet os gemt i Bunken, men han havde straks sendt „Sovetrynerne“ og „Doven-

dyrene“ forefter for at skamme sig, hvilken Ordre vi pligtskyldig havde efterkommet.

Saa den Affære var det ikke.

Nej, det var saamænd ikke andet, end at Kommandøren, der boede i en Villa i Charlottenlund, bad os tage en Klædekurv i Land.

Det var en tung Kurv. I Bunden var der Bøger og Klæder ovenpaa, men vi behøvede ikke at være tilbage før Kl. 8, saa det var det samme som en hel Landlov, der tillige formede sig som en Skovtur.

Vi var himmelglade, men formodentlig har vi set ualmindelig gavtyveagtige ud, for Kommandøren vendte sig, da han gik, endnu en Gang og sagde med et lille Smil:

„Men slaa nu ikke for mange skæve!“

Dette, at saa fin en Mand og saa højtstaaende en Officer, brugte et saa jævnt Udtryk imponerede og morede os i høj Grad. Vi sprang som Græshopper ned paa Banjerne. Omklædning i Paradetøj skulde snart være besørget. Frem med Blanksværteæsken, Skoene skulde jo skinne. En lille Sjat Øl fra Mukkerten i den hule Haand til at dyppe Kammen i under Friseringen. Saadant fedt Skibsøl giver en glimrende Skilning, Huen i Nakken, Ærmerne smøget op, saa var vi klar til at gaa i Land.

Klædekurven blev anbragt i indenbords Slup, hvor Hovmesteren allerede ventede. Han gav ondt af sig, og sagde „I“ til os, men det faldt os ikke ind at tage Notits af saaadant et civilt Bomuldsdyr, der gik med Celloloid Flip og grønne Morgensko, vi tændte tværtimod Cigarerne og dampede ham ind i Ansigtet.

Ved Badeanstalten gik vi i Land og hankede straks op i Kurven.

Men vi var ikke kommen længere end til „Over Stalden“, før Peter Sandgraver siger:

„Tror du ikke at Kommandørens Klædekurv trænger til en Bajer?“

Jeg var ganske af samme Mening og lidt efter sad vi med hver sit kølige Krus Øl foran os.



Lidt efter gik Turen videre gennem Skoven. Da hører vi pludselig Tonerne af en munter Dansemelodi. Hvad var det for en Melodi, det var:

„Gine du dejlige Mø,“

som den Gang var i høj Grad paa Mode. Det var for meget for store Peters letfængelige Hjerte.

„Ved du hvad,“ sagde han, „jeg tror det vil more Komman-

dørens Klædekurv at se, hvordan Dansen gaar i Grøndalshuset.“ Det var nemlig herfra, at Tonerne kom.

Et Øjeblik efter befandt vi os i Terpsichores Tempel.

Men vi kunde kun danse en ad Gangen, den anden maatte holde Vagt ved Kurven og der fik jeg rigtig Lejlighed til at beundre store Peters fænomenale Kræfter.

Den Gang vrakkede man ikke rundt med slappe Knæ og krum Ryg, nej, da var der Sus i Skørterne og f. Eks. en Mazurka med tre Trin kunde ligefrem stille Fordringer til den korporlige Kraftudfoldelse.

Men det var netop lige noget for store Peter, han sled i det og pustede og svedte saa der kom Tørn i Ølskilningen. I en Pause betroede han mig, at Damen skulde svinges saa hun, Saft suseme, ikke vidste, hvad der var for og agter paa hende selv.

Og naar Peter slap dem, kunde det nok paa de gispende og fortumlede Damer se ud, som om han havde naaet sin Hensigt.

Jeg tror nok, at vi gjorde Lykke paa Ballet, særlig store Peter Sandgraver, og vi kunde have holdt ud længe endnu, hvis ikke Peter havde opdaget en Ven med et Slagterkøretøj ude paa Vejen.

Vennen hed Rudolf og tilbød at køre os, samt den tunge Kurv til vort Bestemmelsessted.

Det var jo storartet.

Vi tre blev anbragt paa Agebrædtet og nu gik det over Stok og Sten, medens Kommandørens Klædekurv dansede rundt mellem Lammefjerdingerne bag i Vognen.

Ved Skovløberhuset, overfor Gyldenlund, gjorde vi holdt. Rudolf burde jo have en lille Erkendtlighed, og lidt efter stod tre duggede liflige Krus foran os. Saa fik vi tre til.

Den Gang luskede der nemlig ikke Mørkemænd og Lyse-slukkere rundt med Adresser, som krævede Landsforbud for Fabrikation af Øl og Spirituosa, Øllet var billigt og godt og Stemningen steg under de grønne Bøgetræer i den herlige varme Sommerdag. Men vi maatte jo omsider videre, og da Rudolf med et flot Piskesmeld kørte op for Villaens Dør, var vi oplagt til alle Slags Narrestreger.

Selvfølgelig gik vi ad Køkkentrappen og blev modtaget af Kommandørens Tjenestepige, som viste sig at være en meget sød, men i høj Grad landlig, ung Pige, som talte „æ bitte Jydsk“.

Klædekurven blev afleveret under tvangfri Konversation, og da vi opdagede et sammenrullet Gulvtæppe, tilbød vi galant at banke det nede i Gaarden. Saa skulde vi som Løn faa kolde Pandekager med Sukker, naar vi kom op igen.

Mage til Udbankning har det Gulvtæppe vist aldrig oplevet. Vi knaldede løs paa det med en Kraft, saa det lød som Skarp-skydning med Revolverkanoner.

Folk kom til Vinduerne rundt omkring for at se, hvad det var for en Kanonade. Men i Tæppet var der ikke et Støvgran tilbage.

Da vi atter kom op, gav vi os god Tid. Som Balkavaler var store Peter uforlignelig, men jeg tror nok, at jeg her tog Têten ved mine selskabelige Talenter.

Jeg kunde nemlig kvække som en Frø, gø som en Hund og gale som en Hanekylling. Naar dertil kom en Regn af Københavner-Vitser, som slet ikke var kendt ovre ved Nymindegab, saa kan man nok forstaa, at den unge Pige var ganske betaget.

Da det oven i Købet viste sig, at hun hed Jørgine, skulde hun naturligvis lære Sæsonens Sukces „Gine du dejlige Mø“.

Vi satte os op paa Køkkenbordet, hver med sin sammenrullede Pandekage i Haanden og sang, akkompagnerende Omkvædet, „er du med paa den“, ved at klapre med Hælene mod Køkkenskabsdørene.

Jørgine tyssede paa os, forfærdet over den megen Spektakel, hvilket dog ikke gjorde den ønskede Virkning paa os, men da, oh Rædsel, gaar Døren op, og Kommandørinden viser sig.

Det var en fin og statelig Dame med, som vi syntes, et strengt Udtryk.

Vi for øjeblikkelig ned af Køkkenbordet og stod Ret, medens Jørgine skrækslagen bed i sit Forklæde omme bag Døren.

„Ham der, Nr. 40, han har Stemme,“ sagde store Peter affabelt indsmigrende, „han synger saa smukt,“ og saa pegede han paa mig med et flot Sving af Pandekagen.

„Ja, det hører jeg,“ sagde Kommandørinden, „men jeg synes, De skulde vente med den Koncert til en mere passende Lejlighed.“

Og saa forsvandt hun.

„Av,“ sagde store Peter, „det var vist hvad Kommandøren kalder „en Skæv“, nu er det vist bedst, at vi hummer os.“

Men jeg syntes nu ikke, vi kunde forlade disse gæstfri Pauluner, uden at Jørgine havde faaet et Kys for udvist Elskværdighed, og for at aflede Peters Opmærksomhed fandt jeg paa at sige til ham:

„Kan du se den Skorstensfejer, derovre paa det andet Hus, ser det ikke ud, som om han skulde falde ned?“

Peter lagde sig fladt hen over Vadsken og spejdede ivrigt til alle Sider.

„Hvad er det for en Skorstensfejer?“

„Jeg kan ingen Skorstensfejer se,“ sagde han, og da han vendte sig og opdagede Hyrdescenen, fortsatte han:

„Naa, du laver Hummelejstreger med Damen, mens jeg vender Ryggen til, nu skal du smides ud.“

Og som sagt saa gjort. Med sine Kæmpekræfter satte han mig ud paa Trappegangen og saa sagde han:

„Nu siger vi Farvel til Jørgine, og saa gaar vi!“

Og saa sagde vi Farvel, og saa gik vi.

Vi styrede atter vore Fjed ned gennem Skoven. Det var den skønneste danske Sommeraften, man kunde tænke sig, lun og sval paa samme Gang. Solen sendte sine gyldne Straaler hen over Stammer og Løv og fra Engene begyndte lette Taagesløv at stige op.

Arm i Arm vandrede vi unge og glade, ind under Træernes Kroner og betaget af Sommeraftens Stemning gav vi os til at synge:

Fuglen sit Øje lukker,
lukker det op igen

Folk, som kom forbi, smilte ganske vist af os, men de nikkede og vinkede, de mente maaske, at det bare var et Par Marinere som havde været i Land med Kommandørens Klæde-

kurv. — Det var noget langt mere. — Det var den personificerede ungdomsglade Sorgløshed, selve den livsglade Ungdom, der drog dem forbi!

* * *

Nogle Dage senere fik jeg, trods den mangelfulde Adresse, følgende lille billet d'amour:

Her Madtnos № 140
6^{te} Atolleri Bagge
Flaadens Leie

Kierlighedens Stemme har saarit,
i min Baarm som jeg følger derfor
tilspørger jeg dem om Di vil Kede
mig paa Tøndag Kl. 12 paa Tol
boden i Tjækt og Ave.



Der uforglemelige
Jørgine Madson

Ords kyl Klatten men det giver Held.



DET STAKKELS UNGE MENNESKE

„Jeg mødte Deres Nevø herude paa Trappegangen, Frøken Bunkemose, han havde vist været oppe og gratulere Dem i Anledning af Fødselsdagen — hvor er det dog et nydeligt ungt Menneske!“

„Ja, det har De s'mænd Ret i, Frøken Lykkeballe.“

„Og saa klæder den Matrosdragt ham saa udmærket, han ser saa frisk og rask ud.“

„Ja, legemligt fejler han ikke noget — men aandeligt! Det er ikke rigtig fat med ham, siden han kom i Marinens Tjeneste.“

„Hvad siger De, Frøken Bunkemose, han er da ikke bleven skør?“

„Jo, det kan vi saamænd godt kalde det. Han kommer med det mest forvirrede Tøjeri, som der ikke er skabt Mening i. Ganske vist hører jeg ikke saa godt længer, nej, det kan ikke nytte hvad De siger, Frøken Lykkeballe, jeg hører ikke godt — hva' beha'er?“

„Jeg sagde ingenting.“

„Nej, det mente jeg nok, men selv om jeg ikke hører saa skarpt, og selv om min Nevø taler hurtigt, saa har jeg dog

opfattet flere mærkelige Ting, som tyder paa, at han ikke er rigtig — De forstaa — deroppe i Hovedet.“

„F. Eks., naar jeg kalder paa ham inde i den anden Stue, saa raaber han: *Halløj!*“¹⁾

„Raaber han: *Halløj!*“

„Ja, han gør, saa det runger i hele Huset. Og da jeg saa bød ham ind paa Fødseldags Chokolade, saa sagde han: Naa, nu skal jeg nok *skaffe.*“²⁾ Men han skal slet ikke skaffe noget her. Franciska Petrine Bunkemose har al Tid sat en Ære i, at Alting er i Orden. Der skal slet ikke skaffes her, jeg har baade Kringle og Flødeskum. Og saa siger han: Sikke *Grejer*“³⁾ du har Tante; hvad tror De Grejer er?“

„Det er vist noget uartigt.“

„Ja, det tror jeg ogsaa, og derfor turde jeg slet ikke spørge om det, for han er bleven saa forsoren, siden han er bleven Sømand. Da han saa fik Chokoladen, saa sagde han: Det er rigtignok noget andet end *Batteriforskrækkelse,*“⁴⁾ hvad mon det kan være?“

„Tror De ikke, at det er saadan en Slags Kanonfeber?“

„Nej, det kan det ikke være, for han sagde, at det var noget med Svedsker i.“

„Med Svedsker i, nej, det forstaaer jeg ikke.“

„Nej, ikke sandt, det er ganske sindssvagt. Og saa spurgte han mig om jeg ikke brugte *Twist* naar jeg havde *Bakstørn,*“⁵⁾ syntes jeg han kaldte det, for det stjal han hver Dag nede i Maskinen.“

„Stjal! siger De!“

„Ja, tænk Dem, Frøken Lykkeballe, det pæne unge Menneske stjæler hver Dag. Saa dybt er han altsaa sunken. Men legemligt fejler han ikke noget. Han drak tre store Kopper Chokolade, og saa sagde han: at han kom nok til at sidde paa *Gallionen*“⁶⁾ Resten af Dagen.“

1) Maritimt Svar paa Tiltale.

4) Vandbyggrynsvælling.

2) Spise.

3) Opvask efter Middagen.

5) Forskelligt Gods ombord.

6) Skibets W. C.

„Paa Gallionen? Er det et Slags Fængsel?“

„Det ved jeg s'mænd ikke, men jeg har nok hørt noget om, at der foran i alle Skibe er en Gallionsfigur, tror De ikke, at han i Vildelse gaar ud og sætter sig paa Gallionsfiguren?“

„Jo, det er nok muligt. Det maa se nervepirrende ud.“

„Men det allerværste er dog, at da han havde spist og drukket, saa tørrede han Munden, og saa sagde han, at nu vilde han *skeje ud!*“¹⁾)

„Vilde han skeje ud?“

„Ja, tænk Dem, Frøken Lykkeballe, uden at Skamrødmens Blusel bedækker hans Ansigts Aasyn, tilstaar han ganske frækt, at nu vil han skeje ud!“

„Ork, Jøsses dog! Det stakkels unge Menneske!“



¹⁾ Holde op.

PAA TOGT

Sømands-Overtro. Den første Storm. Ligene flyttes. En Lussing.

Imens vi endnu lå i Flaadens Leje og havde rigget Fregatten „Jylland“ til for det lange Spaniens Tøgt, saa indtraf to Hændelser, som af de ældre befarne og overtroiske Søfolk blev betragtet med stor Mistro og anset for onde Varsler.

Det ene, der hændte, var dette, at da Kommandoen blev hejst paa Stortoppen og Chefens Vimpel havde naaet Flagknappen, saa dalede den sagte ned igen og lagde sig tværs over Dækket. Formodentlig er Flaglinen knækket, det var, hvad man kunde kalde, for et hændeligt Uheld, men for de ældre Ulke var det et Varsel om, at „ham deroppe“ selv strøg Kommandoen og tog Skibets Skæbne i sin Haand.

Den anden Hændelse var den, at da Fregatten lagde ud fra Flaadens Leje, var Skibshunden, den enøjede „Nelson“, lige løbet i Land, hvad den aldrig havde prøvet paa før. Selvfølgelig kunde en Fregat ikke vente paa en lille Køter, og vi maatte sejle uden den.

Men det kan ikke nægtes, at de to Begivenheder sammenholdt alligevel gjorde et vist Indtryk paa vort unge og modtagelige Sind.

Da vi var kommet et Stykke nord for Kullen, skete det tredie Varsels-Uheld: den ene Stempelstang knækkede og Maskinen stoppede.

Ganske vist var vi nu i rum Sø, og skulde alligevel sætte Sejl, men vi havde nu vore Tanker om de tre Hændelser.

For første Gang skulde vi nu sætte Sejl, ikke som Manøvre,

men for Alvor, som en Livsfornødenhed for den stolte Fregat, som nu var henvist til at komme frem alene ved Sejlens Hjælp.

Det var en herlig Følelse, saaledes at føle sig som hørende til et stort Sejlskibs Mandskab og det gik rapt med at komme op ad Vanterne og ud paa Ræerne. Det var i Grunden første Gang, vi følte os som rigtige Mandfolk.

Samtidig havde vi det Held, at Vinden stadig friskede af Nordvest, endogsaa saameget, at da vi naaede Skagen, var der hejst Stormsignal og en Række, baade Sejlskibe og Dampere, var i Færd med at gaa til Ankers i Aalbækbugten for at afvente Stormens Komme.

Vi kunde jo have tænkt, at Stormsignalet ogsaa var et Varsel om Ulykke, men det faldt os ikke ind. Vi var stolte af, at den store Fregat ikke lod sig afficere af saa lidt, men fortsatte sin Vej. Vi rundede Grenen og var nu i Skagerak.

Det kan nok være, det var en Sø, som vi ikke før havde kendt. Naar Fregatten stak Næsen i Søen, saa stod der store Vandkaskader ind over Bakken, og det ikke befarne Mandskab søgte blegnæbede Ly, hvor der blot var lidt Ly at finde.

Men derinde laa jo Skagen! Sommerferiernes Eldorado!

Jeg kravlede op og kiggede over Finkenettet.

Alle skønne Juliaften-Minder strømmede ind paa mig. — Der gik jeg med *hende* langs Stranden, mens Maanen kastede sin Sølvstribе over Vandet — der var Hotellet med de muntre Lørdagsbiller, hvor de brunede Skønheder var i lette hvide Sommerkjoler, mens vi andre var i Smoking og Lakstøvler. . . .

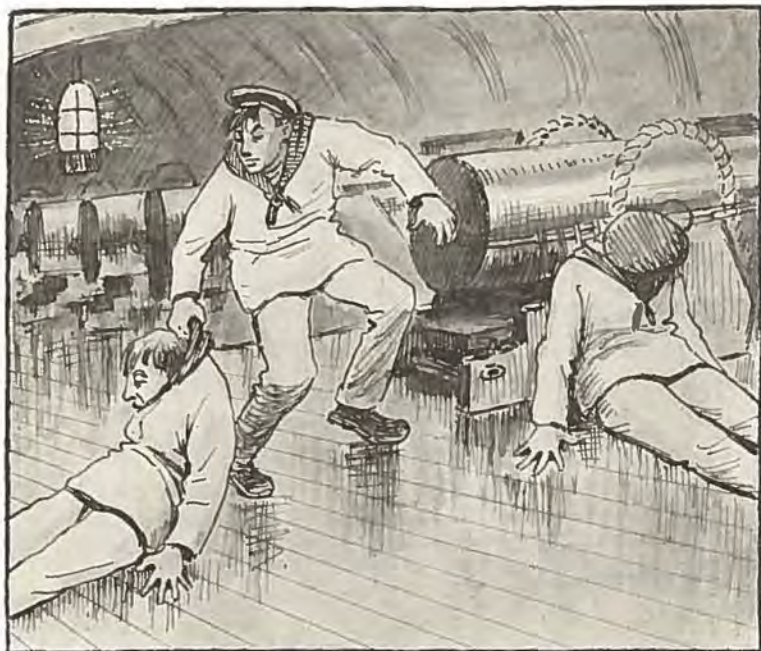
Nogle haarde Knoer bankede mig mellem Skulderbladene og en kraftig Underofficersstemme sagde brøstigt:

„Hæng nu ikke der og glo! Ta' en Pøs og se at faa noget af det værste Bræk spulet af Vejen!“

Ak, det var noget andet end de lyriske Skærsommernatsdrømme, men jeg maatte jo lystre og maatte indrømme, at en Pøs Vand kunde højlig tiltrænges, thi flere og flere af Kammeraterne havde givet op og der begyndte at blive almindelig Elendighed ombord.

I en saadan Situation er det en hel Ulykke at være søstærk.

Jeg blev sat til, naar Skibet skulde paa en anden Boug, at hale de „faldne“ Kammerater op til Luvart, vi kunde ikke lade dem ligge nede i Læsiden, hvor alt Vand m. m. samlede sig, og det gik til paa den Maade, at min Kanoner tog sin lille fortyggede Snadde ud af Munden og gennem en skæv Mund præjede med Trompetstemme:



„40!“

„Hاللøj!“

„Flyt Ligene!“

„Javel!“

Hvorpaa jeg gik i Gang med at flytte Ligene op paa et noget mere tørt Sted.

Det var en slem Bestilling.

Endvidere blev jeg udnævnt til Hovmestersmat og maatte

bringe Mad, Tallerkener og alle Skaffegrejer fra Kabysen til Officersmessen agter.

Det var heller ikke nogen hel let Opgave. Naar Skibet duvede i Søen, var det som om jeg næsten svævede i Luften og kun berørte Dækket med Taaspidserne, for saa i næste Øjeblik at faa Dækket presset op imod mig, saa jeg næsten sank i Knæ.

Saa gjaldt det at passe paa Madvarerne, baade dem jeg holdt i Hænderne og dem jeg havde i Maven, men det syntes aldeles ikke at genere de Søsyege, naar jeg af og til tabte en Sjat glohed Suppe eller Sovs ned i Hovedet paa dem, naar jeg maatte skræve over dem for at komme frem.

Et Tillidshverv var det ogsaa at stuve Mandskabets Køjer i Finkenettet, hvilket f. Eks. paa Hundevagten i Mørke og Storm og i en vældig Søgang næsten kunde være forbunden med Fare for at gaa overbord.

Endvidere blev jeg ogsaa betroet til at surre Underofficerskøjer, men saa var jeg ogsaa satisfait i Retning af Tillidshverv.

Luften nede paa Batteriet blev jo efterhaanden forfærdelig. Lugerne var lagt over for at holde Vandet ude, hvad der kun delvis lykkedes. Efter hver rigtig Overhaling lavede Trapperne smaa Vandfald fra Trin til Trin for at ende hen over Dæksplankerne, hvor Poseidons ulykkelige Ofre trillede rundt.

Naar dertil kom, at hele Sceneriet kun oplystes af nogle enkelte søvnige, dinglede Lanterner, saa tror jeg nok, at man kunde kalde hele Interiøret for Indbegrebet af Uhygge.

Skibet duvede og kastede sig i Søen som om det vaandede sig og i Rigningen lavede Stormen en Hylekoncert som var ganske ny og højst uhyggelig for os.

Vi krydsede for klodsrebede Merssejl og Stormklyver og havde et Par slemme Døgn, maaske værre for mig end de Søsyege, som jo ingen Tillidshverv havde.

Den tredie Nat skulde vi have Storvask.

Et sindssvagt Reglement paabød den Gang, at der skulde vaskes Tøj paa første Vagten fra 8—12, uden Hensyn til, hvad Vejr det var.

Efter to Døgns Rasen havde Stormen lagt sig og vi havde

pillet Rebene ud af Sejlene, men der gik en slem hul Sø og saa begyndte det at regne.

Men vaskes skulde der, og vi sled i det, saa godt vi formaaede. Men den grønne Sæbe gjorde Dækket endnu mere glat, end det plejede at være, og naar Skibet rullede i Søen, faldt i Gang paa Gang og slog os paa det haarde Dæk. For de nøgne Fødder var Trosser og Touge ogsaa et slemt Naboskab, navnlig naar der firedes eller haledes, saa Opholdet paa det slibrige Dæk i Regn og Halvmørke var alt andet end behageligt.

Men endelig var Vasken færdig. Tøjet vredet og „najet“ paa den smækre Trosse for at blive hejst til Vejrs til „Tørring“ i den øsende Regn.

Jeg kommer til at tænke paa en populær Sang i Marinens Sangbog: „Ship ohoy!“ af C. Winkel, hvori det hedder:

Hver Mandag Morgen otte Glas, det var en rædsom Gru,
for saa, — fy Fanden føj — saa vaskede vi Tøj,
og det hændte tidt, naar en af os sin Trøje dypped ned,
at sporenstregs saa helt forsvandt al Pøsens ferske Vand,
„danske Sømand skal du vaske, maa du hugge, hvor du kan,
det er noget, som du maa vide, stjæl kun godt af Sæbevand,
skrub saa Tøjet, glad fornøjet, skrub det rent for Skidt og Møg,
„naj“ saa op i Kul og Røg — dit saa tem'lig rene Tøj!“
Ship ohoy — ship ohoy!

Fra et Sted paa Skibet lød i Mørket Kommandoen: „Hejs, ta' Tørn!“ og da jeg stod nærmest, tog jeg Tørn med Trossen og fulgte med for hvert Nap, der blev taget i Hejsningen, men da Kommandoen lød: Fast! var det mig umuligt, at faa Trossen gjort fast, dertil var Vægten af det vaade Tøj alt for umaadelig, og mine Kræfter for smaa.

For ikke at faa Fingrene revet af maatte jeg lade Trossen løbe og nu daskede hele Storvasken med et vældigt Plask ned paa Dækket igen.

Uheldigvis var Næstkommanderende netop i samme Øjeblik kommet til for at inspicere og han blev aldeles begravet i Vasketøj.

Jeg saa med Rædsel, hvorledes Bunken bevægede sig, og

hvorledes der ud af de pjaskvaade Busseronner, Uldtrøjer og Underbukser kravlede en Marinekaptajn, — vores Næstkommanderende!

„Hvor er den Idiot, som har ladet Trossen løbe,“ tordnede han.

„Halløj!“ svarede jeg og forsøgte at slaa mine nøgne Hæle sammen.

Klask! Det var en Ørefigen saa velrettet, at jeg trimlede hen ad det glatte Dæk med de bare Labber vendt mod Himlen.

Den lille Episode forhøjede i Grunden ikke Hyggefølelsen, men jeg maatte jo erkende for mig selv, at jeg havde baaret mig ad som en Idiot ved at tage en Post, som kun en befaren Mand kunde bestride.

Da jeg kom ned „om Læ“ var alle Kammeraterne allerede til Køjs og da vi gik for Styrbords Halse og laa krænget Bagbord over, var min Sejldugs Køje, som hængte nærmest Skibssiden, klappet sammen saa flad som en Ærtebælg. Der var ikke tale om at faa saa meget som en Haand op imellem Køjerne endsige et helt Menneske.

Jeg maatte bekvemme mig til at blive liggende i mit vaade Tøj, paa det haarde Dæk mens Kammeraterne dinglede over mit Hoved.

Der var paa Fregatten langs Skibssiden Jernbøjler med Rækker af Kanonkugler.

Der hvilede jeg mit trætte Hoved. Det var lidt haardt, men den kolde Kanonkugle svaalede herligt min hede Lussing-Kind, og jeg sov ind i Minderne om den Sang jeg saa ofte havde sunget med paa til Harmonika-Akkompagnement:

Den Sømand han maa døje
Langt mere ondt end godt.
Hej kom faldera hurra!
Langt mere ondt end godt.

LANDLOV

Den romantiske Ruin. Den smukke Lady. Cimbrer og Teutoner.
En Knivstikker.

Efter Stormen smagte det dobbelt godt at faa fint Vejr. Ganske vist med Vinden i Næsen, og Kryds paa Kryds, men vi nærmede os dog stadig den engelske Kanal, hvad vi bl. a. kunde mærke paa de mange kutterriggede Fiskefartøjer, som omsværmede os.

Endelig, Søndag Aften, fik vi Southforelands to elektriske Fyr i Sigte og lidt efter Calais Fyr.

Det smagte af fremmede Lande og vi stirrede betaget paa Dovers og Folkestones gasbelyste Gader.

Næste Dag passerede vi Portsmouth under Salut. Paa Spithead laa tre engelske Eksercerskibe, hvoraf det ene, et mægtigt Linieskib, var Nelsons Admiralskib under Slaget paa Københavns Rhed.

Udfor et stort maritimt Kysthospital kastede vi Anker, og nu fik vi travlt med at se hvor vi var. Om Bagbord havde vi Wight med West-Coves, det rige Villakvarter, hvor Hs. britiske Majestæts Osborne-House, med sin mægtige Park, var det mest dominerende, om Styrbord et smilende frugtbart Landskab, der strakte sig lige til Southampton.

Nu gjaldt det at dæmpe sin Utaalmodighed og Længsel efter at komme i Land, men endelig en dejlig Solskinsdag lød Baadsmandsfløjterne, efterfulgt af det længe ventede:

„Dronningens*) Kvarter! Omklædning i Paradedragt! Klar til at gaa i Land!“

*) Besætningen ombord er delt i to Skifter: Kongens Kvarter om Styrbord, Dronningens om Bagbord.

Det kan nok være, vi fik travlt med at krænge det hvide Overtrækstøj af os og faa det blaa paa. Frem med Sæbe og Kam og frem med den lyseblaa Paradekrave og det sorte Silkeslips som skulde bindes i en højst reglementeret Knude.

Kun den, der selv har faret til Søs, kan fatte den jublende Glæde som Signalet „Landlov“ forvolder. Glemte er alle Genvordigheder, Landet derinde vinker med en æventyrlig Glans og Sindet stemmes til at nyde i fulde Drag.

En Sang af *Carl Dumreicher* i Marineforeningens Sangbog, og som nu synges ved alle Marine-Sammenkomster, er ligefrem klassisk. Det hedder bl. a.:

Naar til daglig kun vi ha'de
 en lidt sur og søvnig Snade,
 som et Reglement forundte
 os at tænde ved en Lunte,
 og en bulet Mukkert, som
 sjældent lugtede af Rom,
 kom der jo en egen Klang
 i vor Søndags Morgensang.
 Det er Landlov, ja Landlov i Dag,
 det er Landlov, og Landlov er min Sag,
 det er Landlov, ja det er Landlovsdag,
 det er Landlov, ja Landlovsdag!

Vi blev altsaa af Dampbarkassen slæbt ind imod Land i Nærheden af Kysthospitalet, men undervejs fattede jeg en skummel Plan om den Dag at være alene. Jeg havde en bestemt Følelse af, at jeg saa vilde opleve et eller andet Eventyr med et eller andet kvindeligt Væsen, hvad der jo ikke kunde lade sig gøre, naar vi var et helt Slæng af Marinesoldater. Men jeg følte mig for første Gang brødebetyngtet som daarlig Kammerat, hvilket ogsaa fremgaar af min Dagbog, hvor der staar: ^{9/7} Snød mig til at være alene.

Og det gik til paa den Maade, at da Kammeraterne kom i Land og straks begyndte at præje de der holdende Droscher for at køre den lille halve Mils Vej ind til Southampton, saa listede jeg ganske stille ned ad en Villavej og lod, som om jeg ikke hørte, at de raabte paa 140.

Da der endelig blev stille og alle Vognene var kørt, hørte jeg en Lyd som nok kunde tyde paa, at der var unge Piger i Farvandet, det var Lyden af Croquetkøllernes Slag, og ganske rigtig, paa en Villahaves store Græsplæne var en Flok unge Piger i Færd med at spille Croquet. En af de unge Damer, som vist skulde hente et eller andet inde i Huset, antastede



jeg med min mest indsmigrende Mine og mest fejlfrie Engelsk, hvad der nu ikke vilde sige meget, og spurgte om Vej til Southampton. Hun var straks klar over, at det var kun et Paaskud og kort efter var vi inde i en livlig Konversation, som lokkede de andre unge Damer til. De morede sig kosteligt over mit mangelfulde Engelsk og sagde undertiden Ting, jeg ikke forstod, men som frembragte en halv skjult Fnisen, der kunde tyde paa, at det ikke altsammen var lige artigt. Men det blev ikke til, hvad jeg havde haabet, nemlig at blive inviteret ind i

Haven. Jeg tog derfor Afsked og styrede mine Skridt mod de prægtige vedbendbegroede Ruiner af Netley Abbediet, hvor Eventyret ventede mig.

En egen romantisk Stemning hvilede over disse kolossale Piller, Buer og Hvælvinger, hvorover store Træer bredte deres Kroner. Jeg fik straks Skitsebogen frem og valgte ikke alene et smukt Motiv men ogsaa et Sted, hvor en ung Dame i rosenrød Kjole havde opslaaet sit Staffeli.

Man kunde jo aldrig vide.....!

Men Motivet greb mig, saa jeg tilsidst glemte at skotte over til den rosenrøde, som aabenhart ogsaa arbejdede ivrigt paa sit Motiv.

Det syntes hendes lille Foxterrier ikke var morsomt i Længden. Den kom over og satte sig hos mig, men blev myndigt kaldt tilbage.

Det gentog sig nogle Gange, men tilsidst blev „Bob“ hos mig og trykkede sig tæt op til mig.

Jeg iagttog hemmeligt, at den unge Dame slog sit Staffeli sammen og pakkede sine Malerekvisiter i Malerkassen.

Og ganske rigtigt, som jeg havde ventet, kom hun over til mig, og efter en kort Hilsen, lagde hun, sans facon, sin Albu paa min Skulder og begyndte at udtale sig om Motivet og min Tegning. Saa havde jeg selvfølgelig ikke Ro til at arbejde videre, jeg rejste mig op og stod nu overfor en nydelig ladylike, ung blond Dame. Jeg imponerede hende aabenbart aldeles ikke, thi medens hun talte, rettede hun først paa min Krave, derpaa løste hun mit sorte Slips op og bandt det igen i en højst ureglementeret Sløjfe.

Pludselig trak hun med Pegefingeren min blaa Skjorte frem og kiggede nysgerrigt ned paa mit bare Bryst.

„Is that all, you have got to wear?“ spurgte hun, og jeg maatte jo indrømme, at mere havde jeg ikke paa.

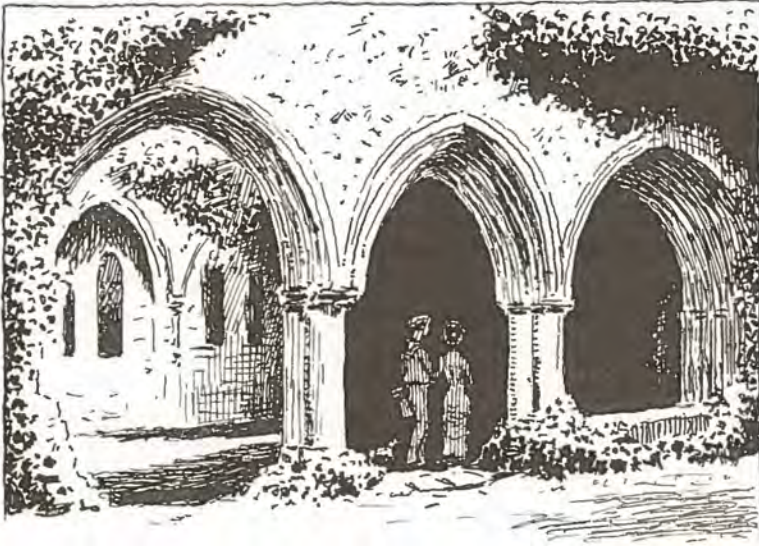
Hun forbavsedes over, at en Sømand havde saa megen Interesse for Naturen, at han endogsaa kunde tegne et virkeligt pænt Billede.

Men nu var det forbi med min Taalmodighed, nu vilde jeg

ikke mere behandles som en Dukke eller et stort Stykke Legetøj.

Jeg forklarede hende, at jeg aldeles ikke var Sømand, men Kunstner, og Elev af det kgl. Kunstakademi paa Charlottenborg i København. Det kunde hun aldeles ikke forstaa.

Og saa begyndte jeg at forklare hende, at hjemme i Danmark havde vi noget som hed almindelig Værnepligt. Enhver vaabenfør ung Mand, ligegyldig om han var den tarveligste



Proletar eller den fineste Adelsmand, skulde tjene sin Tid enten i Hær eller Flaade.

Det gjorde aabenbart Indtryk paa hende og forandrede ganske hendes Opførsel overfor mig. Hun trak sig sky tilbage, og nu var det mig, der var den aggressive.

Vi drog gennem de vedbendbegrøede Ruiner ind i en lille Lund, som duftede af Myrter, og hvor Skovduerne kurrede, — mere romantiske Omgivelser kunde en forelsket Ungersvend ikke ønske sig.

Og nu fortalte hun, at hun var gift og at hendes Mand var Officer med Garnison i — Bagindien.

Det var betryggende at høre. Det maatte da være endnu længere borte end Forindien.

Selv boede hun paa Blackstone castle, et dejligt Slot, en halv Times Køretur herfra; hendes Vogn ventede hende herudenfor, Netley Abbey, — om jeg vilde køre med, saa skulde jeg erfare, hvad engelsk Gæstfrihed vilde sige!

Endelig var jeg midt oppe i Eventyret, men desværre kunde jeg ikke tage mod Invitationen, jeg generede mig for at fortælle, at en Landlov varer kun saa og saa mange Timer og dermed Basta.

Men jeg tog revanche i de, hvad skal jeg kalde det, Hyrdetimer, vi tilbragte i Myrtelunden, mens Skovduerne kurrede . . .

Da hun kørte bort i den elegante gule Jagtvogn, mens Bob gæde af alle Kræfter og hun vinkede med sit lille Kammerdugs Lommetørklæde, stod jeg tilbage med Følelsen af at have oplevet et virkeligt Eventyr.

Ganske forstumlet af mine Oplevelser gik jeg hen paa Hottellets Veranda og bestilte mig en Diner med $\frac{1}{3}$ Pomard. Dagen i Forvejen havde vi faaet en ualmindelig grov Klipfisk med sur Vandsennep efter den traditionelle Vandgrød, saa det var en Nydelse at spise paa Skaffegrejer, som jeg ikke selv skulde vaske af, ja paa rigtigt Porcellæn. Og det var en Nydelse at hæve den røde Drue i Krystalglasset op mod den klare Aftenhimmel.

Mokkaen og Cigarens lette blaa Taager genkaldte i min Erindring det liflige Møde med den fine og skønne unge Dame, da — hvad var det for Bulder og Spektakel? Var det Cimbrerne, der paa deres Skjolde rutschede ned ad Alperne, eller var det selve Asgaardsrejens Larm?

Nu, det var saamænd Gutterne, der kom fra Landlov i Southampton.

Svedige og støjende, osende af Rom og Fusel og Skraatobak fejrede de Gensynets Glæder ved at falde mig om Halsen.

Det var Omfavnelser, som nok kunde forjage alle lyriske Drømmerier, ak, les extrêmes se touchent!

*

*

*

I Marinesproget hedder det f. Eks.: Fald paa Travallien! Det var noget Gutterne gjorde bogstaveligt den Aften. Der var en Syngen og Raaben i alle Fartøjerne, som bragte Landlovs-gasterne ud til Fregatten, og det kneb svært for Befalings-mændene at holde Styr paa Mandskabet, og at faa dem ombord.

Helt forude hændte der endog det beklagelige, at en ond-sindet Helsingørgade Alfons i et Skænderi trak sin Kniv og vilde gaa løs paa sin Modpart. Heldigvis var der ogsaa ædru Kammerater, som afvæbnede Knivstikkeren og med Magt puttede ham i Køjen.

Der var ikke hyggeligt hverken paa Batteri eller Banjer, og jeg var glad ved at skulle have Hundevagt paa Dækket, hvor der baade var frisk Luft og Fred og Ro.

I den lune Sommernat kastede Maanen en gylden Bro over Vandet.

Den syntes at gaa lige lukt ind i Blackstone castle.



OVER BISCAYA BUGTEN

En gammeldags Letning. Eksekutionen. Den skæve Ligvogn.
Soignering ombord. Sorgløshedens Apotheose.

Naar et Orlogsskib nu om Stunder skal lette, saa trykkes der paa en Knap, der drejes paa en Hane, der hvæser noget Damp og — Ankeret er lettet!

Anderledes i gamle Dage, naar en af „Havets stolte Svaner“, Sejlfregatten, skulde ud paa de vilde Vover.

Først Saluttens 21 Skud for Flaget. Knap er Krudtrøgen dreven bort, saa melder Baadsmandsfløjterne: Klar til Letning!

Paa Dækket og Batteriet staar Gangspillene parat hver med 12 Bomme med 4 Mand i hver Bom, altsaa 96 Mand.

En Kommando, Musikken falder ind med en munter Marsch, Bommene knager, Gutterne lægger Kræfterne i, og nu begynder den tunge Ankerkæde at vikle sig langsomt om Spillets Fod.

Naar der er vundet saa meget ind paa Kæden, at der varskos: Ret op og ned, saa bliver Ankeret „lettet“, „kattet“ og „kippet“ og saa bliver der travlt paa Dækket. Den store Klyver „løbes“ op. Det maa se smukt ud inde fra Land, hvor man ikke ser Mandskabet, som er skjult af den høje Skanseklædning, naar det hvide Sejl pludselig hæver sig, som drevet af en usynlig Magt. Klyveren bakkes, Kommandoen lyder: Klar ved Mersfeld, og nu falder efterhaanden alle Sejlene, Merssejlene først.

Det gik som efter en Snor, alt lykkedes, ja, da vi havde Medvind, satte vi endogsaa alle Læsejl.

Da denne Mængde hvide Sejl svulmede og lyste festligt i den klare Søndags-Sommersol, og Musikken spillede god save the queen, var det mere end Englænderne kunde staa for. Fra den Mængde

af elegante Sejlkuttere, fra Sejl- og Robaade, som omsværmede os, ja, helt inde fra Land lød begejstrede Leveraab og Hurraer.

Vi tørrede Sveden af Panden og viftede med Huerne som en sidste Hilsen fra den danske Orlogsmænd.

Det var en smuk Sejlads gennem det forholdsvis smalle Indløb, med middelalderlige Fæstningsværker paa Wightsiden.

Ligeved Pynten skiftede Wight pludselig Udseende, idet Kridtformationen bryder frem i de tre skønne Klipper med de skarpe Rygge the needles. Ovenover Grønsværen paa den hvide Kridtklints Tinde vajer det engelske Banner fra den røde Fæstningsmur som et sidste Farvel fra England.

Nu laa Atlanterhavet for os og med den gode Vind varede det ikke længe, før Himmel og Hav begrænsede vor Synskreds og de lange Atlanterhavs Dønninger rullede Fregatten paa sine Bølgerygge.

Det var herligt igen at være paa Søen, og naar Brisen fyldte Sejlene, saa Fregatten „lagde Øret til“ og Skummet stod om Bougen, saa følte vi en uudsigelig Fryd ved at vide, at Stævnen var vendt mod Syd.

Men Fru Nemesis sover ikke. Knivstikkeren fra Southampton-Dagen skulde have sin Straf. En Eksekutiv-Komite var hurtig dannet forude, og der var ikke langt fra Beslutning til Handling. Store Peter smed lynsnart sin Stortrøje over Synderen, smed ham over den forreste Styrbords Kanon, og holdt ham fast som i en Skruestik. En anden knappede hans Bukser ned og en tredie stod parat med sin Livrem og høvlede ham igennem. (NB. med Spændet).

Scenearrangementet havde være fortræffeligt. Alting klappede. Men mærkeligt nok, Befalingsmændene kunde intet se og heller ikke høre hans Smertens Hyl. Den vagthavende Officer paa Broen havde faaet Øje paa en Prik ude i Horizonten og drejede ustandseligt paa sin Kikkert. Underofficererne skulde netop betro hinanden noget meget vigtigt og forsvandt ned om Læ.

Selvfølgelig havde alle meget vel observeret, hvad der foregik, men højst fornuftigt havde de tænkt: Lad Gutterne klare de Ærter selv. For Synderen var det alligevel den mildeste

Afstraffelse, som han fik af Kammeraterne, det havde været langt alvorligere, hvis han var bleven meldt.

Vox populi, vox dei!

*

*

*

Inden vi naaede ud af den engelske Kanal hændte en lille Episode, som nærmest var af den humoristiske Genre.

Bedst som vi stod, et Par Kammerater sammen, og snakkede midtskibs, blev vi overøst af en Regn, bestaaende af Cigaretter, Breve, Tobak, et Par Romaner o. s. v.. som kom oppefra.

Vi kiggede op, lige tidsnok til at se et Menneskelegeme havne i Storemers.

Det maatte have været en af Underofficerseleverne som hørte til Boven-Bramraaen, som var falden ned og som nu naturligvis havde slaaget sig ihjel.

Men nej; Knægten rejser sig, lidt fortumlet ganske vist, og fortsætter uforknyt ad Vantet til Dækket.

Det var den senere Teaterdirektør og Forfatter Chr. Petersen, nuværende Indehaver af Tivolis Teaterkafé („Grøften“), og Uheldet skyldtes, at han under en Vædde-Klatring vilde knibe uden om en Kammerat paa Stængesalingen, men glippede Taget og styrtede ned i en opskudt Trosse i Storemers, undervejs udøsende, hvad han havde gemt inde paa Brystet og som nu drysede ud, da han vendte Benene i Vejret.

De raske Drengene kunde fortjene et Kapitel for sig. Haardføre og uforknytte gik de ikke af Vejen for noget som helst. Mange af dem kom fra Nyboderhjem, i ethvert Tilfælde fra Hjem. hvor Ordet „Forkælelse“ var et ganske ukendt Begreb. For os voksne Kammerater saa det mangen Gang ud, som der blev taget unødigt haardt paa de stakkels Drengene. Men man maa ikke tro, at det i nogen som helst Maade tog Pippet fra dem. Man kunde næsten sige tværtimod. Navnlig en af dem, lille Peter, var slem til at lave Spillopper. Men da han tilsidst fra at fylde Svabere, Kanonkugler og lignende bløde Sager i Underofficerernes Køjer, gik over til at løse dem ned, saa Indholdet trillede bandende ud paa Dækket, saa maatte der sættes en Stopper for Løjerne.

Peter var aldrig taget paa fersk Gerning, det skulde han nok sørge for, men da vor Landlov i Spanien stod i Fare „ofrede“ han sig og tog mod klingende Vederlag „Skylden“ paa sig og gik i Brummen.

... fra Onsdag og til Lørdag
er Peter god igen,
hej, kom faldera Hurra,
er Peter god igen!

Det blev, paa Omgang, ogsaa min ansvarsfulde Post at staa Skildvagt ved lille Peters Kasjot nede paa Banjerne.

I det første Døgn sov han uafbrudt, undtagen naar han blev „fodret“. Men efterhaanden som han fik udsovet, var han bestandig vanskeligere at styre. Det bælgmørke Fangehul dybt nede i Skibet var selvfølgelig ikke noget morsomt Opholdssted, og han havde derfor fundet paa, at det var en behagelig Afveksling at komme paa Gallionen.

Gallionen?

Ja, det var, med Tugt at melde, Skibets W. C. Men det er nu egentlig for fin en Titel.

Det var med andre Ord en Række „Siddespladser“ helt forude, hvor Bougsprydet begynder. I haardt Vejr var det meget ubehageligt at opholde sig der. Søen slog op fra neden og Regnen strømmede ned fra oven gennem det aabne Røstværk som dækker hele „Bakken“.

Men i Magsvejr, naar Solen skinnede, saa var der ligefrem festligt, navnlig Luften var herlig frisk.

Det havde Peter jo regnet ud, og med Næverne dundrende mod Kasjottens Bræddevægge, krævede han højlydt at jeg skulde føre ham paa Gallionen.

Men det var forbunden med et vist Ceremoniel, naar det drejede sig om en Fange.

Først meldte jeg det til Skibssergenten som hentede en Reserveløjtnants-Kadet, der i dette Tilfælde lød det mærkelige nom de guerre: „den skæve Ligvogn“, et Udtryk for, at Indehaveren af Navnet just ikke var nogen særlig martialske eller livsglad Fremtoning.

Saa satte Processionen sig i Bevægelse. Først kom jeg med dragen Sabel. Derefter Fangen, skrupgrinende med begge Hænder i Bukselommerne, og sidst „den skæve Ligvogn“ med sit mest tragiske Ansigt.

Jeg maa sige, at vi havde Sukces paa vor Marsch Skibet igennem. Overalt grinte de hjerteligt af os, men endelig naaede vi da Gallionen, og jeg afleverede Delikventen, hvorpaa „den skæve Ligvogn“ og jeg tog Opstilling udenfor Døren.



Det blev en lang Ventetid.

Med Mellemrum blev jeg beordret ind for at purre Synderen, som stadigvæk var i Latterhjørnet.

Til sidst brast „den skæve Ligvogn“s Taalmodighed.

„Gaa ind og smid den Knægt ud. Jeg vil ikke staa her og være til Grin for den Hvalp,“ sagde han arrigt, og jeg var ikke sen til at parere Ordre.

Lille Peter susede ud paa Dækket. I det samme kom en gammel Baadsmand forbi.

Han hilste paa Kadetten og sagde:

„Undskyld, Hr. Kadet, er det ikke lidt for tidligt at begynde

Processionen? Ser De ikke, at Drengen har jo Bukserne paa halv Stang.“

Honni soit qui mal y pense!

*

*

*

*

Med lignende smaa Afbrydelser gik Sejladsen i Magsvej og Solskin over spanske Sø, som kan være et saa farligt Farvand og som gemmer saa mangen modig Sømand i sin vaade Grav.

Men vi mærkede ikke noget til Genvordigheder, alle Sejl var sat, og de vældige blanke ultramarinblaa Atlanterhavs



Dønninger forhindrede os i Eksercits eller andet alvorligt Arbejde.

Desmere Tid fik vi til at slange os paa Bakken og faa os „en Pibe Røg“ af den lille Snadde eller til at se Tøjet efter, hvad det nok kunde trænge til.

Det var et pudsigt Syn, at se den Alvor, hvormed en Gut broderede Hullet paa sin Uldstrømpe eller syede en Knap i sine Bukser. Paradekraven blev luftet ud og Skoene børstede. Men ogsaa Fotografierne af den Elskede, „Tøsen derhjemme“, som det mere prosaisk hed, kom frem og blev med Stolthed vist til Kammeraterne.

Men ogsaa de selskabelige Talenter blev luftede. Nogle af Kammeraterne, som havde faret „paa Varmen“, havde af Negrene lært at steppe, en Styrmand, som forresten havde hjemme i

Duncerque, kunde synge baade engelske og franske Viser, kort sagt, vi savnede ikke Underholdning.

Og saa var der, ikke at forglemme, Dansen. En Harmonika spillede op og straks var der mange Par paa Gulvet, som, med den for Sømænd ejendommelige Gratie, „skar den forkert“ efter de bedste Mønstre fra „Aftenstjernen“, „Figaro“ og lignende Steder.



Heller ikke „Soigneringen“ blev glemt og det var maaske det aller-nødvendigste af det hele, paa en Tid, hvor vi ikke længe havde været i Berøring med fersk Vand.

Naar jeg nu, paa Søværnets Kaserne, ser, hvorledes Gutterne har luftige Højenloftssale at sove i, og hver Mand sin Vaskekumme med en Vandhane over med fersk Vand, saa maa jeg med et Smil mindes de primitive Tilstande paa Fregatten.

Vi hev bare en Sprøjteslange udenbords og pumpede et Par Baljer fulde af Atlanterhavets kolde salte Vand. Det var umuligt at faa nogensomhelst Slags Sæbe til at skumme deri. Vi fandt da paa, at slaa os to og to sammen og dele den varme Morgenthe. Sæben skummede herligt i det søde og varme Thevand og Halsene blev herligt rene. Bagefter tørrede vi os i hinandens Busseronne-Ryg i Mangel af Haandklæde. Det var et storartet Toilette, og vi slap for at tage Tilflugt til de to Baljer, hvor 300 Mands Morgenvask havde forvandlet Vandet til en kraasesuppeagtig Masse.

Men ogsaa paa Skotøjet havde det stærkt saltholdige Vand en ejendommelig Indvirkning. Skoene blev ganske hvide af Saltkrystaller, hvad der ikke var saa heldigt at stille med til Paraden, da Skoene jo skulde være sorte.

Men vor Baksløjtnant, Prins Valdemar, vidste Raad. Umiddelbart før Inspektionen kom, skulde vi med en rask Bevægelse

gnide Skosnuderne mod Læggene. Virkningen var storartet. Vi stillede altid med gnistrende sorte og blanke Sko.

Af den Grund kaldte vi Metoden for: Prins Valdemars Skobørste.

En ganske anden Sag var det, at Saltkrystallerne efter en halv Times Forløb var der igen.

En anden Ejendommelighed ved Prinsen var, at han var en udmærket Trommeslager. Naar Skibsorkestret stillede paa Dækket, var Prinsen sikker med sin Tromme og baade i de mere seriøse Kompositioner og de mindre højtidelige Trippevalse var hans Tromme af udmærket Virkning.

Det var i det hele taget noget nær en Idyl at være ombord paa den Fart.

Det var Sorgløshedens Apotheose!

Som et apropos til denne Sorgløshed, kommer jeg til at tænke paa en Samtale, som jeg havde med en af Kammeraterne.

En Dag kom jeg ude paa Bakken til at ligge ved Siden af 87, som jeg tilfældigvis havde bidt Mærke i.

Han lignede fuldstændig en Dreng, men Grunden til, at jeg særlig havde lagt Mærke til ham var, at han den sidste Dag før Afrejsen havde stillet paa Værftsbroen med sin Kone, der ikke alene havde en Unge i Barnevognen, men ogsaa en under Forklædet, som man siger.

„Hvad er du i det civile Liv, 87?“ sagde jeg.

„Malerforbundter.“

„Fik du ikke udlært?“

„Næh, — je' ble' ikke Svend, for je' sku' jo giftes.“

„Skulde du giftes? Var det nødvendigt, saa tidligt?“

„Ja, du kan bande paa, det var nødvendigt.“

Da jeg tænkte mig, at hans Familie ved vor Hjemkomst, rimeligvis vilde bestaa af fire Medlemmer, saa sagde jeg:

„Men hvis du nu ikke har Arbejde til Vinter, hvad saa?“

„Saa træ'er Samfundet hjælpende te'!“

Og dermed begyndte han at fløjte en munter Mazurka. Det ragede ikke ham. Naar han blot stiftede en talrig Familie, saa maatte Samfundet om Resten. Jeg tænkte paa, at tale til ham

om Ansvarsfølelse. Men hvor skulde han vide, hvad Ansvar var, det er jo et Ord, som en Proletar aldrig har hørt, det gælder blot om at forøge Overbefolkningen saa meget som muligt. Derfor tav jeg klogelig og hengav mig til Forudglæden ved snart at skulde se Spanien.

De Underjordiske, 3: Fyrbøderne, var begyndt at rumstere i Dybet med deres Kulskovle, der begyndte at stige Røg op af Skorstenen, og en Formiddag blev vi sendt til Vejrs for at beslaa alle Sejl. Bramræerne blev taget til Dæks, nu kunde der ikke være langt igen.

Som bekendt har en Sømand, der er træt af uafsladelige Nattevagter, (den ene Dag Førstevagt fra Kl. 8 til 12 Nat, og Dagsvagt fra Kl. 4 til 8 Morgen, den næste Dag Hundevagt fra Kl. 12 til 4 Nat) et ualmindelig godt Sovehjerter. Jeg har overværet, at Gutter, som laa i deres Køjer ligeover Klydset, hvor den svære Ankerkæde med en djævelsk Larm rutschede ud, saa Gnisterne fæg omkring, dog har slumret blidelig som om intet var sket, og jeg har været Vagt paa Banjerne under en Salut paa 24 Kanonskud som rystede Fregatten i alle dens Sammenføjninger og dog lod enkelte af Gutterne fortsætte deres harmoniske Snorken.

Derfor blev jeg ligefrem forbavset over mig selv ved at vaagne en Morgen ved 6-Tiden ved blide himmelske Toner. Det var som Hyrdinder rørte en Zithers sølverne Streng og Melodien var: „Louis den 13des Gavotte“.

Formodentlig kom Tonerne fra Maskinen, hvor en elegisk Maskinassistent havde rørt Strengene, men for mig var der ingen Søvn mere.

Da vi kom paa Dækket, laa vi fuldstændig stille. I Bestik-Lukafet var der sat en Naal i Søkortet, vi var paa Bestemmelsesstedet, men en tyk gul Taage hindrede os i at faa Landkending.

Derinde laa altsaa Spanien.

En hvid Sommerfugl kom flagrende som det første levende Bud fra det fremmede Land. Jeg syntes den akkurat lignede dem, vi fik ombord i Vedbæk, men det maatte naturligvis være en Fejltagelse, vi var jo i Syden.

Saa begyndte en Hund at gø langt borte bag Taagemuren.

Det lød ogsaa som i Vedbæk, men jeg vilde saa gerne have et Tegn paa, at vi virkelig var ud for det romantiske Spanien.

Saa kom tilsidst Duften af — stegt Flæsk. Det var næsten for meget for en forventningsfuld Idealist.

Vi laa stadig stille, og der var Tale om „give hende Krogen“, og lade Ankeret falde, da Taagen pludselig lettede.

Naalen i Søkortet havde faaet Ret, vi laa lige udfor Ferrol, hvor vi skulde ind.

En spansk Kadrejerbaad med sit spidse Latinersejl lagde til om Styrbord og op kravlede en mærkelig Fremtoning med et højrødt Tørklæde om det kulsorte Haar og en Klædning, som var i den Grad oversaaet med Lapper, at han nærmest lignede en Slags Harlekin.



Han var ikke Lods, men „Bekendtmænd“, og han tog sig pudsigt ud, da han med Cigaretten dinglede i Mundvigen hængte sig paa Kommandobroens Rækværk ved Siden af den korrekte vagthavende Løjtnant i sin Officersuniform.

Nu stod vi ind mod det smalle Indløb og pludselig slog en kvælende Varme os i Møde fra de ophedede gule Klipper, som i malerisk Uorden var spredt langs Kysten, mod hvilken Søerne brød sig.

Den smalle Vig udvidede sig pludselig til en stor Bugt omgivet af høje Vinbjerge, og inderst laa Ferrol med sine hvide Mure og blinkende Ruder.

Salutten kaldte et tordenlignende Ekko frem blandt Bjergene, Ankeret raslede ud og hagede sig fast i Bunden.

Vi var i Spanien!

I SPANIEN

De nøgne Børn. Kyllingesteg. Processionen. En vred Nonne.
Tarantel. En Langeliniepige.

Det var med bankende Hjerter og forventningsfulde Sind vi Landlovsgæster stirrede mod Land, da Dampbarkassen slæbte os ind mod Ferrols Kaj.

En Mængde badende Børn, som uden Hensyn til Køn eller Alder, stormede os nøgne i Møde, var den første Velkomst vi fik. De var forresten den ganske Dag vor Plage, tiggende, næsvise og nærgaaende over al Beskrivelse. De større Piger stak deres bare Arme ind paa vort Bryst for at rode efter et eller andet, da de vidste, at Søfolk opbevarer en Del af deres Effekter i den blaa Skjorte.

Vi maatte ligefrem prygle dem væk, men det var blot for et Øjeblik efter at faa hele Sværmen tilbage i forøget Mængde.

Endelig blev vi dem kvit og kunde hengive os til Nydelsen af det brogede Folkeliv i de maleriske snevre og stejle Gyder, alle fliselagte med Fald mod Midten. Husene med de flade teglhængte Tage var overalt forsynet med Karnapper, Svalegange og Altaner, hvorfra Konversationen førtes livligt over Tøjsnorene med det renvaskede Tøj mellem de forskellige Genboersker og som overalt i Syden var ogsaa her hele Familier flyttet ud paa Fortovet, Haandværkerne med deres Redskaber og de Handlende med deres Varer.

Jeg havde en Følgesvend som ikke kunde være bedre: Redaktør Fr. Opffer, som selv var Korrespondent til sit eget Blad, ung, begejstret og sensibel for alle Indtryk. Naar jeg tog min

Skitsebog frem og tegnede et eller andet som særlig interesse-rede mig, saa jagede han de forbandede Unger væk som stod i Vejen for mig eller som hængte sig over mig, udstraalende en ulidelig Varme. Paa Markedspladsen, som ganske var opfyldt af sribede og brogede Kæmpeparaplyer som vi nu kender dem fra Højbroplads, tog jeg omstaaende Skitse af en Skoflikker med Familie og Kunder.

Rundt omkring var der morsomme Typer, navnlig af Landboere, en enkelt ældre Mand med en mærkelig højpullet og opkrattet sort Filthat besat med Kvaster, fik jeg da med.

Nu bagefter forundres jeg over min Flid i den frygtelige Varme. Men hvad er Helten uden Øl og Mad, vi maatte tilsidst prøve at faa noget mere bastant end de Oranger og Bananer, som vi hidtil havde tiltusket os paa Gaden, ofte ved Hjælp af brugte danske Sporvognsbilletter, som de Handlende, uvist af hvilken Grund, hellere vilde have end spanske Sølvmonter.

Men nu gjaldt det om at gøre sig forstaaelig, vi kunde jo ikke et spansk Ord og engelsk eller fransk reagerede Spanierne ikke overfor.

Saa fandt vi paa at fremstille Kyllinger ved at baske med Vingerne og raabe: Kykkeliky! af fuld Hals, til stor Glæde for de andre Gæster i den forøvrigt smukke Restauration.

Det forstod de. Ved livlige Gebærder udtrykte de, at de var med, og lidt efter sad vi foran delikat Kyllingesteg med den herligste Vin til. Det kan nok være det smagte.

Paa Grund af den vældige Varme foreslog jeg, at vi skulde paa en eller anden Maade udtrykke, at vi vilde have Is.

Vi blev enige om at vi skulde lave Skøjteløbning paa Isen.

Med korslagte Arme begyndte vi at lave Herresving paa en indbildt Isbane.

Men det forstod de slet ikke.



De saa paa hinanden med ængstelige Blikke, som om de troede, at vi pludselig var bleven vanvittige.

Det gik altsaa slet ikke.

Der maatte prøves en anden Metode.

Vi agerede at ryste af Kulde, smøgede Kraverne op, og forsøgte at klapre med Tænderne, Knæene rystede under os og vi gned Hænderne for at holde Varmen.



Men nu troede de, at vi var bleven helt skruptossed og saa med fjendtlige Øjne paa os. Vi blev enige om, at vi hellere maatte betale og gaa godvilligt, end at blive smidt ud.

Isen maatte vi altsaa opgive.

Saa var vi igen ude paa Pradoen, Byens fashionableste Promenade, med sine Dværgpalmer, Laurbær og Oliventræer og et yppigt Flor af Pelargonier, Fuksier og Geranier, en overvældende Mængde af Roser, Kaktus, Myrthetræer og Bregnebuske.

Fra det højtliggende Terræn havde vi en herlig Udsigt over

Havbugten med sine mange Latinersejl, til Bjergene med de lysegrønne Majsmarker og mørke Cypresskove og til de dæmrende blaa Bjergtoppe i Baggrunden.

En umaadelig Mængde Spaserende var samlet i det smukke Anlæg, man skulde tro, at det var en langt større By med mere end Ferrols 25,000 Indbyggere, men Byen var baade Flaadestation og Garnisonsby, hvilket naturligvis bidrog til at øge Færdselen og give den en malerisk og farverig Karakter.

Vi havde nok lagt Mærke til, at Byen var festligt smykket med Flag, Guirlander og brogede Tæpper over Altaner og Svale-gange. Nu fik vi at vide, at det var for at fejre Marinens Skyts-helgeninde Sct. Carmen, hvis Navnedag det var, og at der ret snart vilde komme en stor katolsk Procession til hendes Ære.

Trompetstødene, som vi længe havde hørt, kom stadig nærmere, ligesom Knaldene fra Fyrværkerisager, som blev afbrændt undervejs.

Det blev en storslaaet Procession med skønne forskelligt-farvede Silkebannere, med Messedrenge, Abater og Præster i deres ejendommelige Skrud med Lygter, som var i flere Etager, med høje gyldne Krusifixer og sidst men ikke mindst Biskoppen i lang hvid Dragt med Sølvørs Kappe, hvori var indvævet Blomster og Guldcirater.

Dagens Helgeninde Sct. Carmen blev baaret af Marinere og efterfulgt af en Række purunge Piger, sandsynligvis Døtre af Marineofficerer, højst elegante, hvidklædte fra Top til Taa og alle med højhælede hvide Støvler og hvidpudret Haar og med saa skær en Hudfarve, at man fik en lumsk Anelse om, at de var sminkede. I deres hvidt behandskede Hænder holdt hver en Vokskerte.

Publikum knælede, da Sct. Carmen blev baaret forbi. En ung Nonne, som stod ved min Side, betydede mig, at vi skulde gøre ligesaadan, men Deltagerne i Processionen syntes ikke at tage det hele saa højtideligt som Nonnen. De ærværdige Prælater nikkede ud til deres Bekendte, Bispen trak sommetider paa Smilebaandet, de unge Piger koketterede, Abbeder og Klerke gjorde ligesaa, Drengene og Marinerne lavede Narrestreger, kort

sagt, det hele saa ganske gemytligt ud. Jeg skævede til Siden for muligvis at fange et Glimt fra Nonnens Øjne.

Men det var naturligvis haabløst. Jeg saa kun hendes fine blege Profil med de nedslagne Øjne.

Saa listede jeg, smittet af den almindelige optimistiske Stemning, min mahognibrune Næve ind under Nonnens sorte Slør for at trykke hendes lille hvide Haand.

Men — hun trak den til sig med et Ryk, som om hun havde



brændt sig, de fine Bryn rynkedes, de mørke Øjne skød Flammer og idet hun gentagende gjorde Korsets Tegn for sig, mumlede hun en hel Mængde uforstaaelige Ord.

Men saameget forstod jeg dog, at for hende havde jeg været Incarnationen af selve Satan. Hun tog sin Søster ved Haanden og forsvandt.

Ak ja! Hvad kan en fjollet Landlovsgast ikke finde paa af Narrestreger!

Atter fængslede Processionen mig med sine skønne Farver og fremmedartede Optrin.

Efter et blaåt Silkebanner, hvis Kvaster bares af to Dreng

med blaa Akselskærf med Inskriptioner, fulgte atter to Dreng, hvoraf den ene bar en Krone, den anden en Svøbe paa Sølvbakker.

Infanterieskorte, røde og sorte Abbater, hvidklædte unge Piger alle med Vokskerter i Haanden, afløste hinanden i smaa Flokke; saa kom Sct. Thereses og Sct. Lucias Helgenbilleder efterfulgt af to Smaadrenge med røde Rosenblade paa Sølvbakker atter efterfulgt af et Følge af sorte Præster med hvidt Overstykke over Skuldrene, derpaa atter Bannere, hvidklædte unge Piger, Lygtebærere, Musik, Klokkeringning, Fyrværkeri, ja, det var som herlige Knaldeffektscener i en pragtfuld og storslaet Folkekomedie.

Under disse Himmelstrøg er der, saa at sige, ingen Aften, Natten falder pludselig paa, og nu straaede de Hundreder af Vokskerter og Processionslygter med forøget festlig Glans.

Da Processionen var forbi, følte Mørket og Stilheden dobbelt. Betaget af det ejendommelige Skuespil slentrede vi gennem en mørk Sidegade, da jeg i en endnu oplyst Butik fik Øje paa to smukke unge Piger. Hvad de handlede med var mig egentlig ikke klart, det var vist nærmest hvad vi herhjemme vilde kalde Brænde- og Grønhandel.

Under livlig Koketteren og en Konversation, hvoraf ingen af Parterne forstod et Muk, købte jeg to smukke Piniekogler, som i Spanien vist bruges som Brændsel, og da jeg fik Øje paa lange Rækker af Johannesbrød, som paa Snore hængte under Loftet, vilde jeg ogsaa have nogle Stykker af dem.

Men dem vilde de unge Piger nødig sælge.

Jeg forstod ikke hvorfor de modstræbende hentede et Par Johannesbrød ned fra Loftet og nølende rakte mig dem, før jeg begyndte at spise dem og satte Tænderne i — spansk Peber!

Det brændte frygteligt i Mund og Svælg og jeg brugte mange Glas Vand for at skylle og gurgle det skrækkelige Peber væk, altsammen under en hjertelig Latter af de to Skønne, som var revnefærdige af Grin.

Videre slentrede vi til et Torv, hvor et folkeligt Publikum havde improviseret Bal paa Fliserne omkring et Springvand.

„Orkestret“ bestod af en snøvlede Sækkepibe og en gammel Tromme, hvilken ejendommelige Konstellation af Instrumenter gav en uendelig ensformig Dansemelodi til Bedste.

Men det var kun i Begyndelsen. Efterhaanden steg Melodien gennem et crescendo til et voldsomt forte. Chasséerne blev hurtigere og hurtigere. Hænderne hævedes højt over Hovederne, Mændene gørende høje Knibs med Fingrene, „Damerne“, de fleste af dem i det mindste, med Kastagnetter, det endte som en lidenskabelig „Kehraus“ med Kæder, Traverser og Runddans i en susende Hvirvel.

Vi stod og saa beundrende paa de unge Spanierinder, hvis utvungne Holdning, ranke Nakke og fine bøjelige Haanded forlenede dem med en Gratie, som vilde have glædet gamle Bournonville.

Selv om Gratie just ikke var vor stærke Side, saa varede det dog ikke længe, inden vi var midt i Dansen. Varmen var trykkende og vore sidste Mønter og gamle Sporvognsbilletter blev omsat i Limonader til vore fyrige Damer.

Tilsidst var vi ligesaa nedringede som Damerne og ligesaa utrættelige til at svinge os i en lidenskabelig Tarantel, men alt har jo en Ende og sluttelig maatte vi styre vore Fjed mod Havnen. Min brune Danse-Partner med de sorte Øjne og skinnende Perlerække af hvide Tænder fulgte mig paa Vej, det var med andre Ord en lokal „Langeliniepike“, men ikke med Silkestrømper og højhælede Laksko, nej, paa de bare Fødder!

Afskeden var øm og hjertelig, min Donna forærede mig til Erindring et Par Kastagnetter, som nu sammen med Piniekoglerne pryder min Væg.

Snart efter stod vi paa Fregattens Dæk. Varme og tørstige søgte vi naturligvis straks Cisternen.

Cisternen var en cirkelrund Vandbeholder med seks Vandrør, som lignede Geværløb, stikkende op af Laaget.

Hvert Jernrør var forsynet med et Porcelæns-Mundstykke, hvorigennem vi sugede Vandet op. Naturligvis maatte man ikke saa gerne tænke paa, at de kære Kammeraters skraasusede Muler havde pattet paa dem hele Dagen, vi styrtede os over

dem og sugede med Begærlighed det lunkne og rustne Vand til os. Heldigvis var Vandet her i Syden til Stadighed tilsat en stor Portion Rom, saa det virkede alligevel slukkende.

Mærkeligt nok havde jeg, som i England, det samme Held; jeg skulde have Hundevagt!

I Stedet for at blive stuvet ned i en varm Køje, kunde jeg nu i den friske Luft genopleve mine smaa erotiske Eventyr fra England og Spanien, og da jeg tilmed havde Vagt paa Ruffet, kunde jeg endnu en Gang kaste Blikket ind mod den By, som havde været mig en skøn og uforglemmelig Oplevelse.

Jeg lod Tankerne fare til England, hvor den smukke stilfulde Lady ganske havde fanget mit Sind i de mærkelige romantiske Omgivelser, og jeg kunde ikke lade være at drage en Sammenligning mellem den fine kultiverede Dame og det lille, iltre, sortøjede spanske Pigebarn, der bogstavelig talt hægtede sig paa mig og tvang mig til at optræde i koreografiske Attituder, som jeg aldrig havde drømt om.

Men jeg var lykkelig!

Ogsaa for at blive lettet for al Rigets Mønt, plus de gamle danske Sporvognsbilletter, som jeg for Regnskabs Skyld havde opbevaret, det var en Form for Ungdom og Galskab som i høj Grad tiltalte mig, ogsaa ved det Skønhedsindtryk, man ikke kunde undgaa at modtage ved Dansen med de skønne nøddebrune Naturbørn.

For det var navnlig Naturligheden, der var charmerende. Der var over Dansen en umiddelbar Glæde, á la Gedekid, som springer rundt paa Engen, en livsglad Given sig hen, som man slet ikke kender i moderne Dans med deres slæbende Tempi og livstrætte Miner, selv hos de Alleryngste . . .

— — —
Himlen var blæksort, Stjernerne tindrede og kastede sammen med Lysene fra Byen flimrende Lysstriber i det kulsorte Vand.

Inde fra Land lød undertiden Toner af dæmpet Musik eller en klinger Kvindelatter, ellers var alt stille.

Under Dækket sov 300 Mand de Retfærdiges Søvn, mens vi holdt Vagt over dem.

Alt vel! Lød det fra Bakken forude, blev gentaget midtskibs
og endte hos mig i et monotont: Alt vel!

Og saa var jeg alene med Minderne.

Uden Mønt i Lasten
Han paa Vagt ved Masten
Staar saa rig som en Kapitalist.
Alle smukke Piger
Rundt i Verdens Riger
Skylder han et høfligt: Tak for sidst!
Sydens Donna svinger han i Dans,
Fine Damer daare kan hans Sans,
:: Men sin Glut derhjemme
Kan han aldrig glemme.
Hun er mere værd end Guld og Glans! ::



EN MÆRKE­LIG KONTREADMIRAL

Nedenstaaende lille Rejseoplevelse, som ganske vist ikke berører den *danske* Marine, kunde dog maaske paaregne en vis Interesse.

— — —

I Foraaret 1900 boede jeg en Tid, sammen med en dansk Komponist, i Sorrento, i det lille Hotel l'Europe, som alle Capri-rejsende sikkert har lagt Mærke til, da det knejser højt oppe paa Klippen lige ovenover Dampskibets Anløbsbro.

Der var, paa det Tidspunkt, den Mærkelighed ved det lille Hotel, at det foruden os to danske Herrer kun var beboet af Damer, i alle Aldre og af alle mulige Nationaliteter.

Men det var selvfølgelig et Plus, og vi kroede os rigtig som eneste Haner i Kurven. Vi overbød hinanden i forskellige selskabelige Paafund, vi arrangerede Udflugter, Komponisten spillede sine egne Kompositioner, og jeg tegnede Karikaturer af Gæsterne fra Nabohotellet, det store flotte „Albergo Vittoria“, alt sammen til stor Moro for Damerne, kort sagt, vi havde det rigtig familiært og fornøjeligt.

Det var derfor med blandede Følelser, at vi hørte, at der skulde ankomme en ny mandlig Gæst, til og med en Søofficer.

Det viste sig at være: Korvettenkapitän Karl Rosendahl.

Han kom fra Tsingtsau, hvis første Guvernør han havde været i nogle Aar, men han kunde ikke taale Livet derude i Østen, han havde haft Klimatfeber og var nu taget til Sorrento for at rekreere sig.

Det blev forresten ikke nogen farlig Rival. Ganske vist var

han os ganske overlegen i Sprogkundskaaber, men han holdt sig mest for sig selv, saa det faldt os let at vedblive at være „vore“ Damers Riddere.

Det kunde jo ikke skjules, og selv om vi aldrig kom ind paa at drøfte nationale Sympatier eller Antipatier, saa var der dog som en usynlig Mur imellem os, vi yndede ikke Tyskerne og han var jo tysk!

Saa gav vi os Luft ved at tiltale ham paa Dansk, som: den tyske Sørover, den pansrede Næve, Kejser Wilhelms Kadreier osv.

Disse og mange andre Udtalelser hørte han paa uden at forstaa dem, men naar han saa undertiden, med et stilfærdigt: „Wie“, saa paa os med sit smukke Smil, saa skammede vi os over vor Kaadhed og skyndte os at lave en Historie, som vi saa stak ham paa tysk.

Saaledes gik en Ugestid.

Saa var det en Aften et vidunderlig dejligt Vejr. Paa Terrassen udenfor Salonens aabne Døre hengav Hotellets Gæster sig til et sybaritisk *dolce far niente* i Kurvestolene. Maanen kastede en Sølvstribе over Golfen, langt borte glimtede Neapels tusinde Lys, Vesuv sendte sine glødende Ildstriber ned ad Bjergets Sider, saa det saa ud som om de naaede helt ind i Pompei og Portici, Ildfluerne dansede, og fra en Baad paa det spejlblanke Vand dybt under os lød Sang til dæmpet Mandolinspil, kort sagt, det var en Sommeraftenstemning saa skøn, at den kunde gøre En sentimental.

Saa sagde jeg til min Ven:

„Gaa ind til Flygelet og spil noget dansk! Noget der rigtig dufter af Syren og vilde Roser og den danske røde Kløver!“

Og lidt efter lød: „Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Vover“, „Kong Kristian“ og „Der er et yndigt Land“.

Pludselig rejser Kaptajn Rosendahl sig, kommer hen og griber vore Hænder og siger, mens veritable Taarer triller ned ad hans Kinder:

„Tak for de kære danske Toner!“

„Men Gudbevares, De taler jo dansk!“ udbød vi i Munden paa hinanden.

„Ja, jeg — har — gaaet i Skole — hos Schneekloth — paa Værnedamsvejen“ kom det med Besvær.

Og nu fulgte Forklaringen. Som Dreng havde han gaaet i Skole i København, men da han i sit 16. Aar kom til Tyskland, hvortil Faderen var flyttet, var han, der al Tid havde haft Lyst til Søen, kommen i den tyske Marines Tjeneste. Der var han bleven, indtil han nu, som Korvetkaptajn og fhv. Guvernør over Tsingtsau, var vendt tilbage til Europa for at rekreere sig, og nu havde de danske Toner løst hans Tunge, som i 35 Aar ikke havde talt dansk.

Det blev, kort at fortælle, til et intimt Venskab med en begavet og kultiveret Mand, som taktfuldt og diskret gik langt uden om alle Nationalitetsspørgsmaal, men som higede længselsfuldt efter at gense „gamle Danmark“ og „dejlige Øresund“.

Vi aftalte, at naar han kom til København, skulde han besøge mig, saa skulde vi i Fællesskab friske hans danske Minder op,

Der gik et Par Aar, hvor vi korresponderede paa dansk og en skønne Dag ringer det og Kaptajn Rosendahl staar med udbredte Arme, da jeg lukker Døren op. Det blev Gensynets Glæder i fuldt Maal. Vi fartede rundt til alt muligt, og naturligvis var vi ude paa Legepladsen ved Schneekloths Skole, for at Kaptajnen kunde staa under det samme gamle Valnødtræ, hvor han som Dreng havde spist sin Frokost i Frikvarteret.

Lignende Besøg gentog sig flere Aar i Træk og jeg besøgte ham paa hans Villa som, bedaarende malerisk, laa i Auerbachs Vinbjerger tæt ved Heidelberg.

Saa var det en Sommer, mens Kaptajn Rosendahl atter var paa Besøg her, at han i Tivoli siger:

„Hør, kan De ikke give mig noget at bestille i Morgen? Hvor skal jeg gaa hen?“

„De skal gaa ud paa Langelinie,“ sagde jeg, „og se det russiske Kejserskib komme, det vil interessere Dem, for saadan et Skib har de jo ikke paa Reden ved Kiel,“ føjede jeg lidt vigtigt til.

„Ja Tak,“ sagde han, „jeg kender det ganske godt, for jeg

var inviteret til Middag der ombord, da jeg var Hs. Majestæt Kejser Wilhelms Fløjadjudant ved Kejsermødet i Kronstadt.“

„Ja saa, men — undskyld kære Kaptajn, det undrer mig, Kejseren har en Kaptajn til Fløjadjudant.“

„Jeg er heller ikke Kaptajn, jeg er Kontreadmiral.“

Naturligvis gjorde jeg ham min Undskyldning for, at jeg havde slæbt en Admiral med i „Grøften“ og Ballongyngen og Rutschbanen o. l. Steder, men han slog det elskværdigt hen med en lille Latter og sagde:

„Men hvor skal vi hen i Morgen?“

Jeg foreslog Bernstorff. Admiralen havde saa inderligt ønsket at møde gamle Kong Christian d. IX, men det var ikke lykkedes or ham; maaske kunde vi faa Held med os, naar vi tog ud til Bernstorff.

Næste Dag tog vi med Toget ud til Charlottenlund og gik straks op til Bernstorff Slot.

Det var en smuk Sommerdag, og Vinduer og Døre stod aabne, men der var intet Glimt at se af Kongen.

Lidt skuffet saa Admiralen ud, da vi vendte tilbage gennem Jægersborg Allé. Pludselig greb han mig fast om Armen og sagde:

„Der kommer Hans Majestæt!“

Ganske rigtig, Christian d. IX kom gaaende lige imod os. Vi gjorde Front og hilste ærbødigt, og Kongen besvarede venligt vor Hilsen.

Som fastnaglet blev Admiralen staaende med blottet Hoved og saa betaget efter Majestæten, saa sagde han, ligesom for sig selv:

„Min gamle, ædle Konge.“

Der var noget fugtigt, der glimtede i Admiralens Øje da vi tavse fortsatte vor Vandring. Jeg lod ham uforstyrret med sine Tanker, og — hvilke Tanker? Det var dog et mærkelig hjerte- ligt Udbrud af en tysk Admiral:

„Min gamle ædle Konge!“

*

*

*

De følgende Aar kom Admiral Rosendahl flere Gange til

„det kære gamle Danmark“, bramfri og lige til som al Tid. Som han den Gang havde fortiet, at han var avanceret til Kontre-admiral, saaledes havde han heller ikke omtalt, at han var Kommandør af Dannebrog af II. Grad, hvilken Dekoration han havde modtaget som Chef for Torpedobaadseskadren ved Kielerkanalens Aabning. Ved Festlighederne i den Anledning havde han ved den store Kejserbanket Plads ved Siden af daværende Kaptajn Andreas Hovgaard.

Efter at Admiral Rosendahl var gaaet ud af aktiv Tjeneste købte han sig en Villa i Sugerthal i Syd Tirol.

Der var i den Villa et Værelse, som han kaldte „Alt Deutschland“. Det var møbleret i gammeltysk Stil i Modsætning til de andre Værelser: Kina, Japan, Indien o. s. v., der var smykket med de paagældende Landes ejendommelige Møbler og Husgeraad.

I „Alt Deutschland“ var Væggene behængt med Miniatur-Redningskranse, der som Rammer indesluttede et Fotografi af et eller andet Skib, fra store Krydsere og Slagskibe til smaa Torpedobaade, som Admiral Rosendahl i Tidens Løb havde været Chef for.

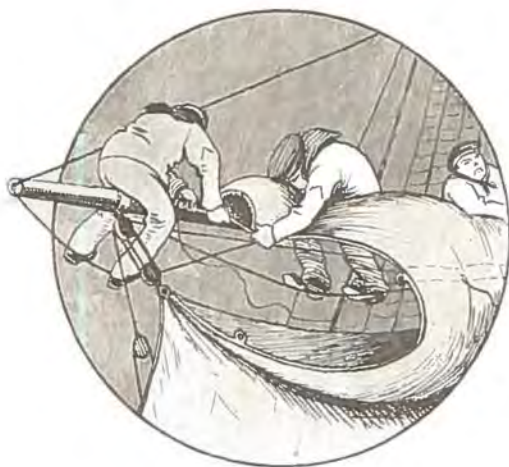
Det virkede derfor som en fredlyst Idyl, mellem de truende tyske Destroyers, at opdage smilende Billeder af Øresund med Kronborg og Københavns Rhed med Udsigt til Orlogsværftet med den gamle Vagtbygning og den store Mastekran, atter et Bevis paa Magten af de Barndoms minder, som den tyske Admiral holdt saa højt i Ære.

Ved Verdenskrigens Udbrud meldte Admiralen sig atter til Tjeneste, til Trods for, at hans Helbred i Grunden var undergravet af Klimatfeber fra hans Guvernørtid i Tsingtsau; han skrev hjertelige Indbydelser til at komme og besøge ham, men vi maatte indskrænke os til at sende Kort, og han fortalte, hvorledes han kunde føle Krigen nærme sig, til sidst kunde han høre de italienske Kanoner tordne, men han opgav ikke Haabet om til Sommer at gense „gamle Danmark“ og „dejlige Øresund“, der for ham var den dejligste Plet i hele Verden.

En Dag fik jeg et stort og sortrandet Kort, der meddelte at: kaiserl. Kontreadmiral z. D. Herr Karl Rosendahl, Ritter

hoher Orden, var afgaaet ved Døden, og at Begravelsen havde fundet Sted under militære Æresbevisninger paa Militærkirkegaarden i Trient.

Rejseeventyret var endt. Han naaede altsaa ikke at komme hertil mere, men til det sidste bevarede den tyske Kontreadmiral Kærligheden til „gamle Danmark“, hvor hans Vugge havde staaet ved „dejlige Øresund“.



„GUTTER OMBORD“

Da den gamle Folkekomedie, „Gutter ombord“, beviser sin Livskraft ved stadig at blive taget op, dels paa københavnske Scener, som Casino og Sønderbros Theater, dels paa Provinsens Theatre, saa det nu er blevet spillet mellem 900 og 1000 Gange, turde der maaske være Anledning til at fortælle lidt om, hvorledes Stykket fra den friske Søluft og Dæksplankerne blev ført op til Kulisseluften og de skraa Brædder.

*

*

*

Paa et af Fregatten „Jylland“s sidste Togter, til Spanien, fik vi i Biscaya Bugten stille Vejr med vældige Atlanterhavs-dønninger.

Skibet rullede saa voldsomt, at der hverken kunde ekserceres eller stilles Skaffeborde op, Kanonerne var i faste Taljer og alt løst Gods var surret. Men det var Herredage for os Menige, vi havde bare noget „Læsning“, Pudsning og saa forresten „Tøjeftersyn“.

Disse „Lappedage“, naar vi slangede os med vore Randsler paa det hvidskurede Dæk, var Indbegrebet af Sorgløshed og Lykke. Vi kunde ikke tænke os en herligere Tilværelse end under Fregattens hvide Sejl og i den bagende Sol.

Ved den forreste Dæskanon om Styrbord samledes en lille Klump af Kammerater, som holder sammen den Dag i Dag.

Der var Steenstrup, Dithmer, Brusck og Fr. Opffer, som allerede den Gang var Redaktør, der var Wulff, Peter Rasmussen (Hulerød), Nyborg o. m. fl. og naar saa Wilhelm sang en af sine

søde smaa Sange paa 22 Vers med Omkvæd, eller Chr. Langeland med vildt rullende Øjne og mægtige dramatiske Gestus deklamerede „Andreas Hofers Død“, ja, saa syntes vi slet ikke, at vi savnede det kgl. Teater, vi havde desuden ogsaa Solister baade paa Harmonika, Redekam o. s. v. Vi havde kun en Plageaand, det var en meget ung og køn Horntuder, som oven i Købet havde to gule Snore og som vi syntes var umaadelig vigtig. Naar han satte Torturinstrumentet for Munden, saa var vi andre jo nødt til at hoppe og springe efter hans Toner, enten vi vilde eller ej.

Det var nuværende Musikdirektør Julian Olsen, og han viste sig, ved nærmere Eftersyn, at være den prægtigste Kammerat, vi kunde ønske os.

En saadan solbeskinnet „Lappedag“ laa jeg og saa op i Fregattens mange Sejl. Alt hvad trække kunde var sat, ogsaa Læsejlene, men kun af og til svulmede de af en svag Brise.

Jeg kunde ikke lade være at sammenligne Sceneriet med den Nat, da vi i haardt Vejr stod fra Skagerak ud i Nordsøen.

„Dronningens Kvarter“, hvortil jeg hørte, havde bjerget Sejl paa Førstevagten, og vi gik for rebet Merssejl og Stormklyver og var glade ved at slippe for Hundevagten. Vaade og fortumlede af den uvante stærke Søgang krøb vi tilkøjs og skulde netop til at have et haardt tiltrængt Blund, da vi hørte den vagthavende Løjtnant, Prins Valdemars Stemme varsko gennem Raaberen: „Alle Mand op til Rebning!“

Vi tumlede barhovede og barbenede op paa Dækket, hvor det straks efter lød: „2 Reb ind i Merssejlene! — — Merssejls-gasterne til Vejrs!“

Jeg skal ærligt tilstaa, at jeg var glad ved at høre til Stor-raaen, der saa ikke saa hyggeligt ud oppe paa Merseraaen, naar Lynene oplyste hele Rigningen, saa alle Reb og Taljer saa ud som om de var forsøvede, og Stormen fløjtede og hylede.

„Hal op af Luv Mersebraser!“ Underofficererne gentog Kommandoen, trillede paa Fløjten, og animerede os med: „Hal væk! Tramp — tramp — tramp!“ Ja, det kunde være meget godt med at trampe i Dækket, men for os, der havde bare Ben, var

det alt andet end behageligt mellem de andres tunge Søstøvler — et farligt Naboskab for vore stakkels bare Tæer.

Alt det laa jeg og tænkte paa, mens jeg fra Bakken saa ned over Skibet med de mange glade Gutter i deres hvide Overtrækstøj; nogle skrivende Brev, eller stoppende Strømper, andre syngende eller dansende — og pludselig slog det ned i mig: Alle disse brogede Optrin og ejendommelige Scenerier maa kunne fremstilles paa et Teater. Der maa naturligvis en Handling til, — og med Kærlighed.

Ja, Kærlighed, det stod jo i de Aar ligefrem paa Dagsordenen, det syntes jeg, jeg nok skulde klare. Og frem kom min lille fedtede Lommebog og Begyndelsen var gjort, da jeg sirligt prentede: „Gutter ombord“, maritim Folkekomedie i 5 Akter.

*

*

*

Efter Hjempermiteringen henvendte jeg mig til min Ven Journalist A. Blichfeldt og nu gik vi med Liv og Lyst i Gang med at gøre Stykket færdigt.

Det blev et umaadelig omfangsrigt Stykke som vistnok vilde have varet til Kl. 2 om Natten, hvis det var bleven spillet i den Skikkelse, og det var først efter at en fælles Ven, Poul Marcussen, der var en erfaren Teatermand, havde beskaaret og tilfilet Stykket, at det var tjenlig til Opførelse.

Anden Juledag 1890 havde „Gutter ombord“ Premiere paa Casino og gjorde straks kolossal Lykke i et udmærket Udstyr og med en fortræffelig Rollebesætning. Huset var stadig udsolgt og Kongefamilien var der to Gange.

Cetti var en djærv og hjertevarm Bulderbasse som Baadsmand Kruse, Steffensen havde truffet en karakteristisk Type som Baadsmand Stevns, Albert Helsingren var uimodstaelig morsom som den søsyge Nr. 7, men bedst af alle var dog Vald. Kolling som Slagtersvenden, der ombord bliver Nr. 27.

Han var saa frisk og frejdig, saa skælmsk og elskværdig, at han ganske tog Publikum, og navnlig samtlige Slagtermestre, med Storm.

Der var Premieraftenen en kendt rig Slagtermester i Teatret.

Han glædede sig over Kolding, men ærgrede sig over, at han skulde gaa med „Rekvisitkød“, paa Truget.

„Den raske Svend skal ikke gaa med *malet* Kød paa Truget, han skal ha' *rigtig* Højreb“, sagde han, „og det skal jeg levere hver Aften, saa længe Stykket gaar!“



Hr. Valdemar Kolling som Slagtersvenden.

Det blev til 111 Stykker Højreb, men Slagtermesteren holdt Ord. Det lækre Kød blev fordelt mellem Skuespillere og Maskinfolk, som paa den Maade fik sig mangan god og billig Steg.

Kolling maa sikkert have truffet det rette, for Slagterlauget forærede ham senere en smuk og kostbar Spadserepels.

Odgeir Stephensen havde lavet en lille Pudsighed ved at maskere sig som en af Marinens tjenstgørende Kanonerer med et Par karakteristiske Wiskers. Den samme Mand havde staaet

Model for Otto Bache til hans Billede af „Admiral Suenson paa Kommandobroen i Slaget ved Helgoland“, i den Scene, hvor de svinger med Huerne og raaber: „Schwarzenberg brænder!“

I den Anledning stillede Kanoneren sig Aften efter Aften frem i 1ste Parket paa Staaaplads og vakte almindelig Opmærk-



Hr. Steffensen som Baadsmand Stevs.

somhed, i saa høj en Grad, at naar Steffensen kom frem paa Scenen, havde Folk lige saa travlt med at se paa Kanoneren som paa Skuespilleren, der lignede ham paa en Prik.

En udmærket Støtte ved Instuderingen var den senere Inspektør ved Marinehospitalet, Løjtnant P. Andersen, som havde været min Lærer ombord. Som han kunde tumle og herse med Statisterne, slaa Triller med Baadsmandsføjten og sætte Fut og Fart i det Hele, det var en hel Fornøjelse.

Dette, i Forbindelse med Carl Lunds pragtfulde Dekorationer, skabte en Helhedsvirkning, som *maatte* fænge.

Køjescenen, hvor man ser en halv Snes Gutter hængende i deres Køje, svagt belyst af en enlig søvrig Lanterne og under en lydelig Snorken, var noget helt fremmedartet paa en Scene,



Hr. *Albert Helsengren* som den søsyge Nr. 7.

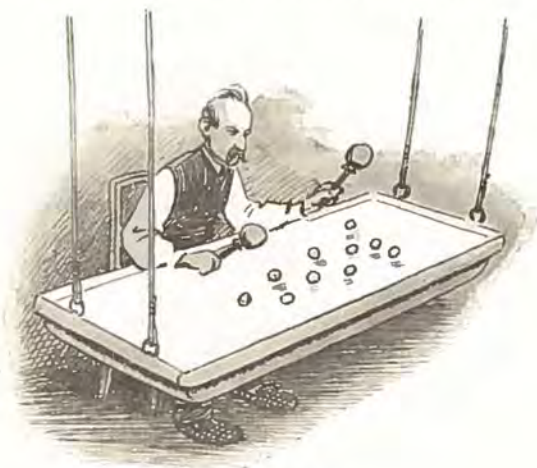
men mest Lykke gjorde dog Islandsdekorationen med sin frie Udsigt til de solbeskinnede snedækte Fjælde over Fjordens stille Vand, hvor man saa Fregatten til Ankers.

Naar Tæppet gik op, brød Publikum straks ud i Bifald, til Trods for at Scenen stod tom.

Den mest kombinerede Dekoration var dog Fregattens Dæk med Stormasten, hvortil sluttede sig veritable Vant, som kunde entres af Mandskabet. Dette var nøje ordnet efter Højden saa-

ledes, at de største var nederst ved Finkenettet, medens de Smaa maatte først til Vejrs, hvilke bidrog i høj Grad til at give Perspektiv *opefter*. Men at dette Perspektiv øgedes i høj Grad ved, at de øverste var Smaapiger i Matrosdragt, det tænkte Folk jo ikke paa.

Det var ellers en vanskelig Dekoration at manøvrere i. Da man saa Skibet agterefter var der kun Storlugen, som Personerne kunde komme op af og atter forsvinde i, men det gjorde ypperlig



Tordenapparatet.

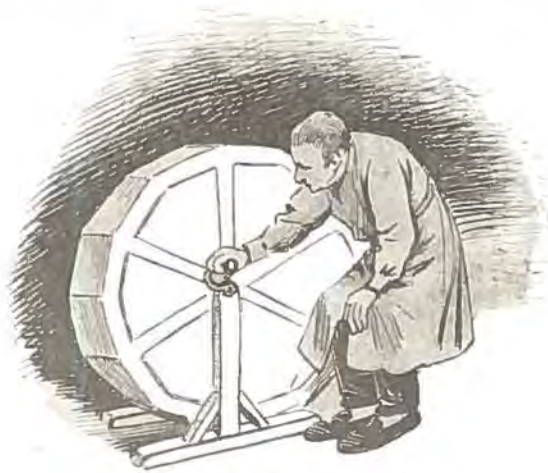
Virkning, naar man saa den smukke Ceremoni med Flagets Hejsning, og man hørte Kommandoordene: „Musik og Skansevagt paa Dækket! — Klar ved Flaget! — Giv Agt, præsenter Gevær! — Hejs Flaget!“ Alle blottede Hovedet og saa op mod Dannebrog som langsomt hævede sig op mod Gafflen, medens Musiken intonerede Fanemarschen og hele Publikum rejste sig.

Det er mig en stor Tilfredsstillelse, ja maaske den bedste Glæde ved hele „Gutter ombord“, at have vist det danske Folk, hele Landet over, med hvilken Respekt den danske Marine yder Dannebrog den Honnør, som tilkommer det.

Endelig var der den Effekt, at der til Stormnatten var anskaffet ny „Torden“ og ny „Blæst“.

Tordenapparatet var et Slags Trug overspændt med Trommeskind, hvorpaa laa en Mængde smaa Kugler. Naar Trommeskindet bearbejdedes med et Par store Trommestikker, saa hoppede og dansede alle de smaa Kugler og frembragte en tordenlignende Rullen.

Sørensen, saaledes hed Tordenguden, var en hel Virtuos paa sit Instrument, og man kunde være sikker paa, at efter et særligt blændende Lyn sendte Sørensen et saa naturtro Tordenskrald



Blæsten.

hen over Publikum, at man var uvis om, hvorvidt det var Imitation eller ikke.

Lynene fremstilledes ved at kaste Heksemel i en Flamme som derved blussede vældigt op, og Blæsten saa nærmest ud som en Garnvinde, hvor Gnidningen mod udstrømmet Silketøj frembragte komplet samme Hysten og Fløjten, som naar Stormen piber i Takkelagen.

Hele det Milieu, hvori Stykket spillede og den, om jeg saa maa sige, Saltvandsduft der herskede fra først til sidst var noget nyt for Publikum, men der var en Ting til, der var nyt for Tilskuerne, og det var de mange Dyr, som blev brugt paa Scenen.

I første Akt, i Nybodersgaarden, var der baade Høns og Duer. Kolling havde ydermere en Aften laant en dejlig stor Slagterhund, som han tog med ind paa Scenen, men — det gik ikke.

Hunden spadserede straks hen og aad Sufflørens medbragte Aftensmad, og da den mærkede, at Folk lo ad den, begyndte



Hr. *Valdemar Kolling* som Nr. 27 og Fru *Schyberg*
som Kathinka.

den at gå ud imod Publikum, saa det gjaldede i hele Huset, Den maatte atter føres ud, før Spillet kunde fortsættes. Til Skuespiller egnede den sig ikke.

I Islands-Akten kom Matroserne ridende ind paa 6 islandske Heste. Til at begynde med gik de op ad Trapperne. Men da de, for at være ved Haanden, blev ført op i den foregaaende Akt som spilles i Skibsrederens Kontor, saa lavede de et saa mærke-

ligt Bulder udenfor Kontordøren, at det lød som om Sørensen begyndte at tordne. Der blev derfor lavet en Slags Baas, en solid Kasse, som ved et Spil kunde hejses op i Højde med Scenegulvet. Baasen staaer stadigvæk derude paa Casino, parat til at give de smaa Heste en Luftrejse. Saa var der endelig Grisene, der som bekendt i Orlogsskibe al Tid faar sig en Motion under Spulingen. De vakte navnlig hos den yngste Del af Publikum stor Glæde, og naar Kolling tog en af de smaa rosenrøde paa Armen og gav den en Patteflaske med Mælk at sutte paa, saa vilde Jubelen ingen Ende tage.

„Gutter ombord“ gik første Gang 111 Gange i Træk og reddede derved Casino fra Fallit. Anden Gang reddede det ligeledes Teatret fra en økonomisk Misère og har senere været 4 Gange taget op. Paa Sønderbros Teater har det i Tidens Løb været spillet i fire forskellige Sæsoner og i Provinserne har Stykket været spillet hele Landet over henimod 600 Gange. Der er altsaa Levekraft i det gamle Stykke og det viser sig, at med passende Mellemlum er der vokset en Generation op, som kan glæde sig over de maritime Folkelivsbilleder.

Et stort Held for „Gutter ombord“ var det, at de maritime Myndigheder stadig har vist Stykket deres Bevaagenhed og Orlogsværftet har fra Premieren til den sidste Forestilling elskværdigt udlånt Uniformer, Vaaben, Køjer, Tæpper, Lanterner o. s. v., ikke alene til de københavnske Teatre, men ogsaa til Direktør *Svend Wedel* i Provinserne.

Det er klart, at denne korrekte Realisme i høj Grad har gavnet Billedets Ægthed, som nu efterhaanden har erhvervet sig en Slags historisk Patina, der yderligere er et Plus for Stykket, idet de gammeldags Baadsmænd og Kanonerer slet ikke eksisterer mere. De gule Tøjsnore paa Ærmerne er afløst af Guld-Distinktioner — Nyboders Ulkene er nu en „Saga blot“.

Der er det mærkelige ved „Gutter ombord“, at det ikke alene morer Publikum, hvad der selvfølgelig er det vigtigste, men det morer ogsaa Skuespillerne, der straks kommer i Stemning ved at høre Publikums Applaus, og hvis Roller passer dem som en Handske.

Det har bevirket, at Stykket gennemgaaende er bleven fortræffelig spillet, for enkelte Rollers Vedkommende endogsaa ganske udmærket.

Jeg behøver blot at nævne i Baadsmand Kruses Rolle: *Bewer* og *Cohn* paa Casino og *Max Ibenfeldt* paa Sønderbros Teater og hos Direktør Wedel: *Munkebo* og *Løvaas*.

Den søsyge Nr. 7 har været spillet med uopslideligt Humør af *Victor Wulff* under hans egen Direktion, af *Schiøler Linck* og af *Nicolai Brechling* paa Casino.

Aage Redahl har været Kollings værdige og elskværdige Arvtager.

Af Damerollerne staar vel nok Fru *Julie Hansen* som Madam Kruse og Fru *Thora Schwartz Nielsen* som Kathinka i allerførste Række. Det synes nu saa uendelig fjernt, men dem der en Gang har set dem, glemmer dem ikke.

Senere har Fru *Amanda Lund* som Madam Kruse, Fru *Schuyberg* og senest Fru *Astrid Neumann* som Kathinka med stort Lune skabt herlige Skikkelser.

Naar man sidder magelig henslængt i sin Fauteuil og ser hvorledes Billederne skifter, hvorledes Korene, Optrinene, Dansene, kort sagt Alting „klapper“, saa tænker man ikke paa, at der er gaaet et virkelig stort „Arbejde“ forud.

Først Læseprøve, senere Arrangements- og Dekorationsprøver, sidst Generalprøve.

Carl Gottschalksen, som har arrangeret Musikken, var en utrættelig og taalmodig Dirigent, og der skal Taalmodighed til at kommandere „om igen“, naar Klokken gaar til 3 om Natten, men Musikere, Skuespillere, Statister og Maskinfolk bliver ildnet op af Direktøren, for hvem der ikke er noget der hedder „Klokke“, det gælder jo om at naa et Resultat.

I Generalprøvens Pauser, for Pauser maa der være i en lang Arbejdsnat, saa myldrer hele Personalet ned i Restauranten for at fugte og styrke Talentet.

Det er præcis som paa en Karnevalsnat!

Alle er jo kostumerede og maskerede, men der er langt mere Liv og Haløj end paa et virkeligt Karneval.

Der er en Snakken, Syngen og Trallen af de glade Kunstens Børn, saa man faar det Indtryk, at Teaterlivet er den skønneste og muntreste Tilværelse, man kan tænke sig.

Saa lyder Regisørklokkens hidsige Kimen.

Den sidste Sjat Øl bliver stukket ud, Cigaretterne slukkes, Kaffetaarens sidste søde varme Draaber suges begærligt ind og op stormer pludrende og leende hele Skuespillerskaren til Scenen.

Direktør *Gregers* sidder allerede i sin hvide Sweater midt paa første Parkets første Række.

„Saa tager vi 3. Akts 2. Afdeling! — Værs'god!“ raaber han.

Og Islændernes Sang klinger friskt og frejdigt ud over Fjordens spejlblanke Vand.

Klokken er nu 3,20!

*

*

*

Flere Aar efter at „Gutter ombord“ var gaaet første Gang, kom jeg en Dag ud paa Casino for at tale med den daværende Direktør.

Mens jeg ventede paa at blive indladt, kom en Maskinmand i sin blaa Kittel frem fra Kulissernes Mørke.

„Undskyld,“ sagde han, „men Hr. Thiess skal maaske aflevere et nyt Stykke?“

„Nej,“ sagde jeg, „det skal jeg ikke, men hvorfor spørger De om det?“

„Jo, — det var jo rart, om De snart kunde skrive et Stykke som „Gutter ombord“, men det skulde jo gerne være et Stykke med Højreb i!“

Der ser man, at der undertiden kan stilles en dramatisk Forfatter vanskelige Opgaver!

*

*

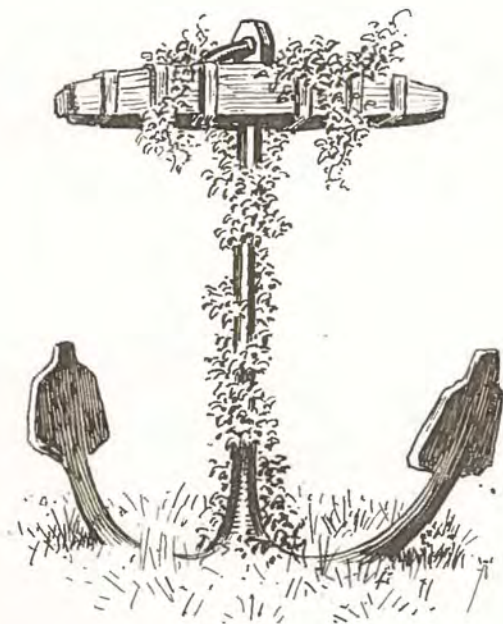
*

„Gutter ombord“ pretenderer ikke at være noget Kunstværk, men det er et lykkeligt Fund, der er præget af Ungdommens Liv og Varme. Dog — Stykket er ikke Løjer alene, det har ogsaa sin alvorlige Mission.

Som den røde Traad gennem den danske Marines Tovværk

gaar her Respekten for Flaget og Kærligheden til Sømandens Liv og Færden. Derfor kan Slutningen af Baadsmænd Kruses Sang godt staa som Motto for hele Stykket:

Fremad Bølgen ruller
 gennem Stormens Bulder,
 Skuden er kun skrøbelig og skør;
 Dødens Aander vaager
 Havets dunkle Taager
 gemmer Strid og Fare bag sit Slør!
 Stærk er Viljen, Armen er kun svag,
 snart det stolte Skib er kun et Vrag,
 — men naar Kinden blegner
 uden Klage segner
 han med Øjet fæstet paa sit Flag.



INDHOLD

	Side
Et lille Fjols.....	9
Hr. Oberkelner	18
Kærlighedens Sprog.....	24
Kommandørens Klædekurv	27
Det stakkels unge Menneske.....	34
Paa Togt	37
Landlov	43
Over Biscaya Bugten.....	50
I Spanien.....	60
En mærkelig Kontreadmiral.....	69
„Gutter ombord“.....	75

